

که زه در سوره نه ووم؟

ناول

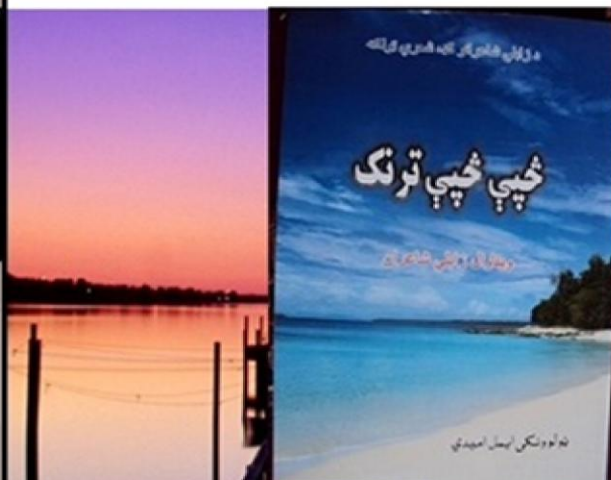
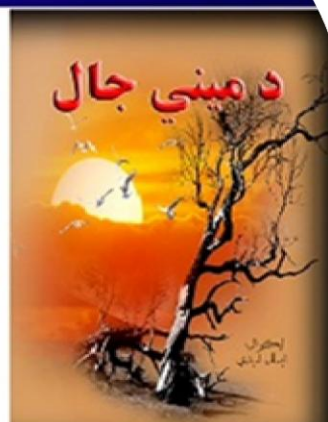
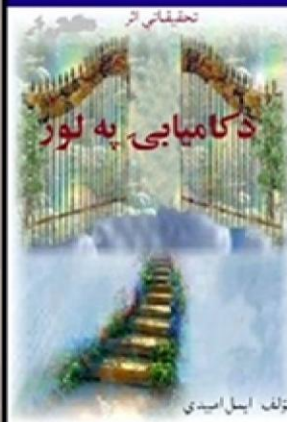
لیکوال:
ایمل امیدی

که زه در سوره نه ووم؟

ناول

لیکوال: ایمل امیدی

وال چاپ شوي اثار

که زه درسره نه وم؟

ناو

ليکوال:
ایمل امیدی

۱۳۹۲ لمریز کال

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم

که زه درسره نه وم؟ (ناول)

لیکوال

ایمل امیدی - Aimal.omed@gmail.com

کمپوزر

حکمت الله هلال

ډیزاین

ایمل امیدی

د چاپ کال او شمېر

جوزا ۱۳۹۲ ل کال، ۱۰۰۰ ټوکه

انلاین چاري:

مختار احمد احسان - د لراوېر ډاټ کام برېښنایي کتابتون

www.Larawbar.com

ډالۍ

۱: هغه مینانو ته چې خپل ثمرته درسیدولپاره یې خپل ژوند وقف کړی وي خورسیدلی نه وي.

۲: دفرید سپیڅلي، پاکي او له حیا ډکي میني ته.

مننه او کورودانی

د خدای جل جلاله څخه زرواري شکر کوم چې ماته یې بیادومره وس او توان را کړ چې خپلو مینوالو ته یو بل ناول ولیکم. رابه شم د ناول تعریف ته ترڅو لوستونکي لاهم ښه ورباندې وپوهیږي.

ناول د لاتیني ژبې د (نووس) د کلیمې څخه اخستل شوی دی چې نوی شي ته وايي. او د ناول تعریف هم داسې دي چې ناول په لغات کې نوي، تازه او عجب ته وايي. ناول ته ځکه ناول وايي چې د زړو فکلوريکونکلونو او افسانو پرځای یو نوی شي منځ ته راغی. د ناول جوړښت له کیسې سره ډیر ورته دي مگر توپیر یې یوازي دادي چې ناول څو غوټې لري او کیسه یوازي یوه یا دوې غوټه لري. کیسه یو یادوه کرکټره لري خو په ناول کې هرڅومره کرکټره راتللاي شي.

کیسه یوازي یوه یادوې پېښې انځوروي مگر ناول څو پېښې رانغاړي. اوبل ناول ته د کیسې اوږد شکل هم ویلای شو. کیسه له یوې جملې څه شروع تر پېنځلس مخونو پوري. ناول له پنځه او یا مخونو څه شروع تر پنځه سوو مخونو پوري. او کله چې له پنځه سوو مخونو اضافه شونو هغه ته بیان ناول نه بلکې رومان وايي. چې له پنځه سوو صحفو څخه تر پېنځلس سوو صحفو پوري وي چې له دې څخه بل داسې اوږد فورم نشته او نه تراوسه چاورته کوم نوم انتخاب کړي. دلته لوستونکو ته سوال پیدانه شي چې له پېنځلس مخونو څخه تر پنځه او یا مخونو پوري هغه داستان ته څه وايي، نو هغه ته بیارومالت وايي.

یادونه یې ځکه اړینه بولم ترڅو له ټولو اړخونو سره د کیسې، ناول، رومالت او رومان اشنا سو. خدای جل جلاله دي وکړي چې ستاسو د خوښې سبب وگرځي او بحث یې راڅخه اوږد شوي نه وي او که کومه غلطې او یا کوم ځای راڅخه اشتباهه شوی وي نو ستاسو ټولو څخه معذورت غواړم داځکه چې انسان له اشتباهاتو څخه خالي نه وي.

له ښاغلي حاجي هدايت الله (فضي) څخه یوه نړۍ مننه کوم چې په دې ناول د تصحيح او ورسره د کمپیوټري سهوي چې کې شوي وي، په پوره ایماندارۍ او له مصروفیتونو سره ډیر خپل قیمتي

وخت ورته ضایع کې. ورسره له بناغلی اونیږدې ملگري حکمت الله (هلال) څخه هم یوه دنیا مننه کوم چې دخپلو بوختیاوو سربیره یې زما د ناول کمپوز ته ځگر وټکوي. همدارنگه دخپل نیږدې ملگري اوتکره شاعر عبدالمنان (هنر) څخه یوه نړۍ مننه کوم چې زه یې د ادب په ډگر کې ډیر هڅولی یم او لا مې ورته هڅوي.

دیور وېنه، اباد او خوشحاله افغانستان په هیله.

ستاسو ورور

ایمل امیدی

۲۹- ثور- ۱۳۹۲

کلات ښار خپله جونگره

بسم الله الرحمن الرحيم

لومړی څپرکی

ما به هميشه خپله د خاطراتو کتابچه له ځانه سره گرزوله، دا ځکه چې هره موضوع به راته پيښه شوه ما به هغه له ځان سره نوټ کړه اودامي ټينگ عزم او اراده کړې وه چې ترڅو ژوندی يم خپل د ژوند خوږې او ترڅې خاطرې سره يوځای او هيڅ يې هيږيدو ته پرېنږدم. که څه هم نيږدې ملگري مي اصف هم د کتلو لپاره په واري واري راڅخه غوښتنه کوله خو ما ورته نه ورکول او نه مي غوښتل چې څوک دي زما د ژوند له رازو خبر شي. يوه ورځ اصف خان گوښه کړم او راته ويلي چې ياره داسي بڼا يسته خوښينه لرم چې بيخي نور نو د بڼا يست زور نه په رسيږي. ماله هغوي سره خبرې کړي او هغوي مي په دې رضا کړي دي چې ستاسره دوستي وکړي نور اڅه چې دا کار درته وکړم. خوماته به يې چې کله داسي خبرې وکړي ما به سخت غبرگون ښودي او دابه مي په سختو ټکو ردوله چې ته ولي نه پوهيږي، زه نه غواړم چې په ژوند کې بل واده وکړم، دابه مي ورته وويل او ځني خوا بدي به شوم، دوي درې ورځې به مي بيخي ورسره ليدل هم نه، خوبيا به ورته مجبوره وم او هيڅ چاره مي نه ځني درلوده ځکه د ډيرې مودې انډيوال مي و. ده غريب به زما په خاطر ډيره هڅه او کوښښ کاوه خو په دې نه پوهيدی چې زه ولي بل واده نه کوم. دده دا گمان و چې پر ما خپله لومړنۍ ښځه ډيره گرانه وه او اوس نه غواړي چې دهغې ځای دي بله ښځه ونيسي، خو په اصل کې دی مي هم له موضوع صحي نه و خبر. يوه ورځ اصف خان خپلو نورو ملگرو ته ميلمستيا کړې وه، زه يې هم خبر کړي وم، ښه وخت موسره تير او ښه ډير مجلس مو وکړ. کله چې د خوب وخت شونو نور ملگري يې خپلو کورونو ته ولاړل زه ورسره پاته شوم، ما د پنځو دقيقو لپاره غوښتنه ځني وکړه ترڅو د ميلمستيا ټول تفصيل په خپلو خاطراتو کې وليکم، ده غريب هم راته اجازه راکړه او راته يې وويل:

(ستادي د ښادي د خاطراتو کار شي، هميشه ته يې او خاطرات) ما ورته وويل: اصف خان! ته نوددې خاطراتو له خونده څه خبر يې؟

(-خداي جل جلاله مي دي نه ځني خبروي، بيا به لکه ته دغسي ليونی یم، بل کار به نه لرم او نه به بل کار کولای شم)

_ما کارونه تاسو ته پري ایښي دي. نومي په خپلو خاطراتو کې داسې ولیکل: اي زما مینې! ته خو خداي جل جلاله راته دانسان په ښه ملایکه رالیږلې وې. زه ډیر گنهگار او ډیر ظالم یم چې ستا مینه مې هیڅ درک نکره. ستا هره خبره هرځای او په هروخت کې غم خوړیږېده د خوشحالی په وخت کې هم راته یادېږي. ته باور په خداي جل جلاله وکړه نن مې طبیعت یو څه برابر و او د څو لحظو لپاره مې هیږه کړې وې اوله خپلو ملگرو سره مې یو څه وڅنډل.

خو د څنډلو په وخت مې هم نه یې هیږه شوې، ما به دا گمان کاوه چې ته هم راسره یې او د څنډا لامل مې ته یې په رښتیا چې اصف خان زما ډیر خیال ساتي او ډیر یې زړه راسره غواړي. میل مستیا یې کړې وه، ماته یې هم دعوت راکړی و، ډیر شنه وخت مې تیر شو او دا ارمان به راته ودریدی چې کاشکې ته ژوندۍ وای او مادر ته هره خبره او هره څه چې به په میل مستیا کې تیار شوي وؤ هغه ټول ویلي وای. ستاد اعادت مې ډیر خوښ و چې کله به زه یوځای میل مې وم نو بیرته چې به کور ته راتلم، تابه له هرڅه مخکې د ډوډۍ پوښتنه کول، چې څه شي یې پاڅه کړي وؤ؟ شیان یې پاک وؤ، تا ډوډۍ لږ خوړل او که ډیره؟ بده خوبه نه وي درباندي لگیدلې؟... خو افسوس افسوس افسوس....

هیڅ په لاس نه راځي بغیر د افسوس او ارمان کولو څخه. زه ښه پوهیدم چې ډیر درباندي گران وم بيله ما ژوند نه شي کولای، ستا درنښتینې مینه حقیقت راته څرگنده شو. ته د درواغو او دوکي ورکولو له جملې څخه نه وې. ته دبې وفا ووله جملې څخه نه وې، پرتا وفا خلاصه وه او هیڅ زور یې نه درباندي رسیدۍ. ستا سره وفا اورنښتینولي هیڅ مقابله نشوای کولای. زه ستا مجرم اوستا قاتل یم، بل څه خومي په وس کې نه دي اوس پرته د دې چې ستا یادونو ته وژاړم او یو څه کرار خپل نا کرار زړه ته وروبخښم. تاته دي الله جل جلاله هیڅ سزانه درکوي، زه په خپل ځان خپله شاهدي ادا کوم چې زه دي قاتل یم، تاته چې هره سزا درکول کیږي ماته دي خداي جل جلاله په دواړو جهانو کې راکړي. په دې خو پوهیږم چې د دې دنیا په سزاخو مبتلا مبتلا یم او امید لرم چې دا څرک سزا به هم زما په نصیب وي. اوف!!! که ته ژوندۍ وای اوزما دا حال دي لیدلې وای نوبه

درته معلوم شوي وه چي پرما څه تيريري. د خدای جل جلاله بختوره وې چي د دنیا له ټولو مصیبتونو څخه دي ځان خلاص کړ او زه دي ورته یوازي پرېښودم زه به په دي لويديلي وجود څنگه له دي ټولو مصیبتونو سره مقابله وکړای شم؟ ته وې چي زه دي له هر ډول مقابلي سره اشنا کړم او هیڅ شي ته به مي وار نه و خطا، خونن زه ډیر بي وسه او تنه ایم زه ستا پرته هیڅ نه يم، کله چي دي زه پرايښی يم له هغه ورځي څخه تر اوسه ځان تنها اوبي کسه احساسوم. دغه څو جملې مي وليکلې او بیا مي له اصف څخه بخښنه وغوښتل، هغه راته داسي حیران پاته و څوما ورباندي رغ کړل، کله چي يي راته پام شو، نويي راته وويل:

(زه په ولاتاته حیران پاته يم، څنگه یو په یو دي ټول ژوند ته بدلون ورکړ؟ لومړی څنگه وې او اوس څنگه شوی يي؟ ټول چورت دي له قلم او کتابچي سره وي. داسي ظلم له ځانه سره مه کوه، اخیره لیونی شی او مخلوق به په ځان وخنډوی؟)

— یا! انشاء الله هغه حد ته به ونه رسیږم، خوزه څنگه وکړم؟ پرته له قلم او کتابچي څخه په بل هیڅ شي مي پام نه غلطیږي. دغه کتابچه او قلم دي چي زما چورت او فکري پرېلي خواړولی دی.

زه ولي تاته څه نه وایم، خوله تاهيله کوم ته هم بیا څه مه راته وایه. ده غریب به نور څه نشوراباندي کولای نوبه يي خپل کار ته پرېښودم. وخت ناوخته شوی و، د خوب ځای يي راسم کړ، په ځای کي بیده شوم، خوب نه راتلی پر خپل ځان او حال مي ډیر افسوس کاوه، حیران به پاته وم چي رښتیا هم زه په څه اخته يم او څه کوم؟ ټول دنیا يي کارونه خووه راڅخه پاته، د کور کارونه مي لاهم نشو کولی.

زه په دغو خپلو تیرواو او سنیو یادونو کي غرق وم چي ناڅاپه مي ساه بنده بنده کیده او پرسرمي ورسره درد شو، تقریباً پنځه دقیقې مي ساه بنده بنده کیده بیرته سمه شوه خود سردرد مي لاهم پسي شدید کیده. اخیره ځان و بیریدم چي داسي نه وي دلته پسي مړ شم. په تاوان خويي پوهیدم ځکه دغه شپه مي ډیر له اندازې زیات چورت وواهه. خپله خومي څه نشو کولای نومي اصف خان

ته زحمت ورکړ او هغه مظلوم مي د شپې په دريو بجو له خوبه را کښينوی، هغه هم سره وار خطا
شواوډير ژر راغی پوښتنه يې راڅخه وکړه چې

(خيرت خوبه وي درته؟)

_خير او خيرت دی ياره! زه يوڅه مريض شوم. يو وار مي ساه بنده شوه او سړمي هم درد ورسره شروع
کړ، خو ساه بندي مي ورکه شوه او د سردرد مي لاندی ورک شوی. کچيري کورد سردرد گولی. وي
راته رايي وړه بيخي د سردرد مړ کړم. دي هم په گولی. پسي کورته ولاړی او گولی. يې راته راوړې.
ډيرمي پرسردرد وودوې گولی. مي له پاکته څخه راوايستې، غوښتل مي چې تيري يې کړم، گولی.
مي لاتيري کړې نه وي چې د شاه په تخته پسي غوځار شوم.

دوهم ڇپرڪي

ڪلهه ڇي پرسد شوم گورم ڇي په روغتون کي راته سيرو مان چالان دي، دوه ڏاکٽران مي يو يو ڇي خواته اويوبل ڏاکٽر مي دابلي خواته ولاڏي، ماته يي مبارڪي راکڙه. زه يوڇه وار خطا وم خوبيا هم حيران ڏي مبارڪي ته شوم ڇي دڇه شي لپاره مبارڪي راکڙي، پوئنتنه مي ڇني وکڙه ڇي خيرت خوبه وي؟ يوه ڏاکٽر راته وويل:

(مورڊر ته دنوي ژوند مبارڪي درکڙه، دخداي جل جلاله نيڪ بخته بنده يي ڇي روغ پاته شو؟) ڏاکٽر په خبره حيران پاته شوم ڇي ڇنگه روغ پاته شوم، ماور ڇني پوئنتنه ڪوله ڇي دوهم ڏاکٽر راته وويل:

(پرتاتيره شپه مغزي سڪته راغلي وه، داسڪته له ڏيرغم، پريشاني اوله زياتو چورتونو ڇخه پرچاراڻي، خوپه ڪم ڇا ڇي په دومره تيز صورت سره راغلي وي بياڻوڪ نه دي ڇني پاته شوي، بس يوازي ته وي ڇي له ڏي سڪتي ڇخه روغ رمت وتلي يي. پام دي وي ڪه دوهم ڇل درباندي داحمله راغله نوله ژوند سره به دتل لپاره خداي جل جلاله په امانني ووايي).

ماپه زڙه کي داويل ڇي ڪاشڪي خونه واي پاته شوي. د خپلي راپيڻي شوي ناروغي ڇخه په روغتون کي خبر شوم، ڇي تيره شپه داصف په ڪورڪي راباندي حمليه راغلي وه. اصف خان هم په روغتون کي دوڙ ورڇي راسره و، وروسته ڏاکٽرانوراته اجازت راکڙه اوله روغتون ڇخه يي خارج ڪڙو. ڪورته نه ولاڙم له اصف خان سره دده ڪورته ولاڙم ڏير نصيحتونه يي راته وڪڙل (ڇي ته ولي داسي له ژونده نا اميده يي؟ بايد له ژونده خوند واخلي. ژوند په نا اميدي اونا هيلي نه تيريري. اخير د خپل ڪوراو خپلو ملگرو او دوستانو په خاطر خوبايد د ڄاڻ خيال وساتي. ته پوهيري خداي جل جلاله مه ڪڙه ڪه مڙ شوي واي نوبه پرمونڙ ڇه تيريدل ولي دغسي له ڄانه سره ڪوي اوولي دغسي له مونڙ سره ڪوي، اخير خود ڄاڻ حفاظت فرض دي) داصف له خبرو متاثره شوم او ورسره مي داڪلڪ هوڊ وکڙي ڇي پس له ڏي به نورنه غم وي اونه پريشاني. ڪله ڇي مي دغم نوم

ورته واخيستي خپله د خاطراتو کتابچه مي را په ياد شول، دستي مي اصف خان ته وويل چي وروره زما کتابچه؟ ځکه زما بي له کتابچي يوه ثانيه هم کرار نشته.

اصف راته وويل:

(دغسي، اوس دي راسره وعده وکړه چي نوره غم او پریشاني نه وي، اوس بيا د کتابچي پوښتنه کوي. زه پوهيږم چي ټول غم درته کتابچي جوړ کړي دی له هغې څخه دي خلاصومه او هغه به اورته واچوم)

ما ژر ورته وويل چي گوره چي اورته يي وانه چوپي؟ رښتيا هم په هغه کتابچه کي زما ټول ژوند دی، که دي له کتابچي خلاص کړم زه به هم مړ يم. اصف خان بيا راته حيران پاته شو چي دي ولي دومره ټينگار د دومره زحمتونو او ناروغۍ سربيره په کتابچه باندې کوي، راته يي وويل:

(اوس خونه کيږي، سبا يي درته درکوم. اوته بايد ډير استراحت وکړي داځکه چي ډاکټرانو ډير ټينگار ستاد استراحت کوي. ته نه بايد يو څو ورځي پر ځان فشار راولي. له کتابچي دي بيغمه شه سباله خيره يي بيرته درته درکوم)

ما چي اصف ته وکتل چي زما خبره نه مني نو مي ورته وويل: اوس چي راته کتابچه نه راوړي نو يوه وعده به راسره کوي چي زما کتابچه به نه گوري؟ دغه وعده راسره وکړه نور نو بيغمه کيږم. اصف خان هم وعده راکړه چي صحي ده نه يي گورم. څه ځني غواړم (که مي ستا کتابچه وکتل زما څه به هم ليونی جوړ شي). تر ډيره راسره وو اخير مي ورته اجازه ورکړه چي نور مي يوازي پريږدي..

اصف خان چي کله کورته ولاړی په خپله وعده يي وفا ونه کړه زما کتابچه يي را اخيستي وه سرتريايه يي لوستي وه. مانو په خپله کتابچه کي زما د ژوند ټوله کيسه په داسي ترتيب او تفصيل سره ليکلې وه.

دریم خبرکی

ما به ټوله ورځ د جمیل کا کاپه کورکي تیره کړه. پر سپوږمۍ خاله زه ډیر په دې خاطر گران وم چې ما به له دوي سره همیشه په هر کارکي مرسته کوله او هم به مې ورته له بازاره کوم شيان چې د دوي په کاریدل ورته راوړل به مې، دا ځکه چې دوي په کورکي بل نارینه ماشوم نه درلودی. یوه لوريې درلوده خانگه چې هغه پردوي ډیره گرانه وه او زه یې نه په کیده چې بازار ته یې په سودا پسې ولیږي، یوزه وم او هروخت به بازار ته په شیانو پسې تلم دخپل کور او د دوي د کور سودا مې یوځای راوړل. د خانگې به هم راسره وخت ښه تیروو، د باندې به دا نه وتله، مونږ به په کورکي بازی کولی. زه پنځلس کلن وم او خانگه لس کلنه وه دواړه داسې غټیدو چې بیخي زمونږ کورنۍ راته حیراني تللي وې، ځکه په دغه موسم کې هم هلک ژر غټیږي او هم نجلی. زه به له خانگې سره دومره خوشحاله وم چې اخیر خوبه خپل کورته په شپو شپو نه تلم او د دوي په کورکي به پاته وم. زما د کورنۍ له خوا به هم پر ما د افشار نه و چې ولي هلته پاته کېږم، ځکه دوي راباندې خبرو و چې زه له دوي سره مرسته کوم او دوي هم زما مرستې ته ډیره اړتیا لري او له بله پلوه سره گاونډیان و. گاونډیتوب چې څوک وپالي ډیر خوند کوي، داسې سره معلومېږي لکه یوه کورنۍ چې وي. اوبل د اسلام سپیڅلي پیغمبر (ص) حدیث شریف دی چې باید د گاونډی ډیر خیال و ساتل شي په حال یې هر څوک ځان خبر کړي او یوله بل سره مرسته وکړي. په خوشحالی یې خوشحاله خوپه غم یې ورگډوي. زه به چې کله په ښوونځۍ کې وم چورت به مې له خانگې سره وو او دې ته به ښه تلواري وم چې ژر رخصتي شي او د دوي کورته ولاړ شم. یوه ورځ له ښوونځۍ څخه رارخصت شوم او په تلوار سره راغلم د خانگې کورته. کله چې یې کورته راوړسیدم گورم چې په دروازه باندې یې غټ قلف څږیږي او هیڅوک یې په کورکي نشته نه جمیل کا کا شته نه سپوږمۍ خاله شته او نه هم خانگه. لالهانده اوسر گردانه راغلم کورته له مور څخه مې پوښتنه وکړه موری! نه جمیل کا کا شته او نه هم سپوږمۍ خاله. دوي ته خوبه کومه ستونزه پېښه نه وي؟ په کورکي غټ قلف څږیږي. موری راته ویل:

(هغوي خو ولاړل مهاجر شول پاکستان ته. دلته دي سپوږمۍ خاله راغلې وه اوزما څه يې خدای په امانې وکړه، پرتا يې ډير سلامونه ويل، دا يې هم راته وويل چي فرید جان به زما له خوا مچوي. راسه چي د سپوږمۍ خاله حق دي پرځاي کړم. مورمي پرسرمچ کړم اوماورته وژړل. مورمي راڅخه پوښتنه وکړه چي زويه! ولي څه وشول؟ په څه شي ژاړې؟)

ماورته وويل:

دوي نوزه ولي يوازي پريښودم، خوزه به يې هم ورسره بيولي واي؟

مورمي راته وويل:

(زويه! ليونی شوی يې که دي بنګي کړي دي؟ ته خوزما زوي يې او هغو ته خو پردی يې) ماته مي دموردا خبرو هيڅ خوند رانه کړله کوره په ژړا ژړا راووتم اود څانګې دکورله دروازي سره کښينستم اوبندي دروازي ته مي ژړل. دومره مي ژړلي وو چي له زياتي ژړا له امله هلته پسي ويده شوی وم. په خوب کي مي څانګه وليده چي راته وايي:

(فريده! مادخبرو ماما په دوکان کي غټه ناوکی وليده، ته داپسي واخله اوراته رايي وړه). زه هم پسي ولاړم ناوکی مي دخبرو ماما له دوکانه ورته واخيستل او څانګې ته مي ورکړه خوبيا راته وايي:

(زه درڅه خوابدي یم؟ زمونږ کړه بيا مه راځه، بالاستا سره لوبي نه کوم له دې ناوکی سره لوبي کوم. ځه بيا زمونږ کورته مه راځه). زه ورته زاري کوم چي مانو څه کړي دي چي راڅخه خوابدي شوي؟

داراته وايي:

(ستا مور زه وو هلم اوس مي ستا څه هم خوابده ده، څه چي بيادي ونه وينم. زه يې له کوره په زوره راوايستم او خپل کورته راغلم) مورته مي په زوره ورېغ کړل اي مور! دمورپه ويلو سره له خوبه

راوینس شوم گورم چي هلته دڅانگې دکور له دروازي سره پروت وم. له هغه ځايه راغلم کورته.
دمورمي راته پام شو چي طبیعت مي برابر نه دي رانغ يي کړل

(فریده زویه! ولي داسي خوابدی يي؟ موردې له تا جارشي ما درته ستا دخوښي شيان پاڅه کړي
دي. ته ورته وگوره وريجي اوچپس. په مور خوگران يي) ما ورته بهانه وکړه چي زما هيڅ شي ته زړه
نه کيږي. نن يي راته ډير کورنی کار را کړي دی هغه ليکم سبایي راڅخه غواړي.

څلورم څپرکی

پنځه کاله یو په بل پسې تیر شوي وؤ او مانو خانگه او کورنۍ یې بیخي له ذهنه څخه ایستلي ول. ټول چورت به مې له خپلو درسونو سره و او دا ارمان مې درلودی چې په راتلونکې کې یو تکړه او ماهره انجینر شم. اخیرې کال مې وچې له ښوونځۍ څخه فارغیدم او د کانکور لپاره مې ښه چمتووالي نیولې و ترڅو کولای شم خپلو هیلو او ارزوگانو ته ورسېږم. د کانکور د ازموینو ورځې شپې یو په بل پسې تیریدې چې پلار مې له دې فاني دنیا څخه د تل لپاره سترگې پټې کړې. د پلار مرگ مو ټولې کورنۍ ته غټه ضربه ورکړه خصوصاً ماته دا ځکه چې د ټول کورس پرستي ماته راله غاړې شوه او د دې سرپرستۍ او مسولت سره مې د ژوند ټولې هیلې له خاورو سره خاورې شوې او زه بیادې اندازې ته ورسیدم چې هیڅ مې بیا په فکر کې هم نه دي راگرزیدلي چې زه دې بیا په خپل ژوند کې درس ووايم.

د ځوانۍ مرحلې ته رسیدلي وم او موږ به مې راته ډیر ډیر ویل چې (زویه! اوس دي وخت ددې رارسیدلي دی چې خپل ژوند برابر کړې او د ځان لپاره د ژوند ملگرې پیدا کړې؟) خو ما به مې مور ته ویل چې زه به اوس له دې کاره تیر شم، وخت خومي لا پاته دي یوڅه عمر به لا نور صبر شم، له یوې خوا به د کور مشکلات سره لږ شي او بل پیسې به یوڅه سره برابري کړو واده خو په هروخت کې کیږي. خو په مور مې ډیر گران وم او بل د مور زړه وي او لاد یې د مینې څخه ناخبره وي راته ویل به یې (زویه! زه خواوس لا ژوندۍ یم خومي ستاناوې نه وي لیدلې ارمانونه به مې نیمگړي پاته وي، ستا د واده ارمان لا په زړه کې لرم، بیا که مړه هم شم پروا نه کوي) ما هم د مور خبره په ځمکه کې نشوای غورځولای نومي خپل اختیار مور ته ورکړ چې ته پوهېږې او کار دي. په هرځای کې چې ښځه راته کوې زما درسره خوښه ده. مور مې هم زما دا اختیار په ورکولو سره خوشحاله شوه. له هر دو ست او خپل څخه به یې پوښتنې کولې چې (د فرید لپاره چیرې دوستي وکړم؟) له هر چا سره به یې مشورې کولې چې ښه ښځه ورته وغواړم، چې هم ښایسته وي او هم کاریگره. په اوس عصر کې خودغه دواړه شیان ډیر ضروري وي، هرڅوک چې له چا سره دوستي کوي نو دغه دوو شیانو ته ډیر پام کوي چې هم ښایسته وي او هم کاریگره. که بد رنگه وي هغې ته گوري لاهم نه. اخیره د ټولو

دوستانو او خپلوانو په مشوره يې راته داشرف اکا لور انتخاب کړه چې هم ښايسته ده هم کاريگره او يو ډير ښه خوي لابل پکښې کې و هغه دا چې دينداره هم ده. نومي مور او خونوري ښځې داشرف اکا کورته په مرکه ولاړلې، هغوي هم ورسره خوښه کړي وه. په يوه اوونۍ کې يې ورته ستن اوتار ورکړل!

يو څو ورځې موبه کور کې خوشحالي شوې اوزه هم ډير خوشحاله وم دا ځکه چې لومړۍ کوزده ډير خوندلري اود انسان ژوند ته سل فيصده بدلون ورکوي، بيخي دهغي ورځې تعبير نشم کولاي واقعاً چې دکوزدې په کولو سره مي دا وړو ډير درانه بارونه سپک شول اوزيات راحت مي احساساوه. لنډه دا چې دا خوشحالي مي ترواده پوري دوام وکړ. ټوله کورنۍ، خپلوان اودوستان مي راسره زيات خوشحاله وو. واده مي لانه ووکړې چې د جميل کا کا کډه بيرته له پاکستانه څخه افغانستان ته وروسته د پنځه نيمو کلونو څخه راوريښيده خوما چې کومه مينه او محبت مخکې ورسره درلود اوس مي ورسره نه و اونه مي غوښتل چې ورسره ووينم لاهم، خومورمي ددوي په راتگ زياته خوشحاله شوه اودستي يې دوي ټولوته ميلمستيا وکړه. د ميلمستيا په ورځ مي مورته بهانه وکړه چې زه هم يو ځاي ميلمه يم. مورمي راته ډيرو ويل چې (که کورپاته شي نو به ښه وي اود جميل کا کا سره به خبرې وکړې، هغوي هم ستا د ليدلو شوق لري. پخوا خو ډير درباندي گران وو؟) خوما بيا هم ورته بهانه کوله چې اوس مي ملگري راته انتظار دي، بل وخت به ورسره وگورم مورمي هم نوره راته ټينگه نه شوه زه او اختيار يې سره پريښودو. له کوره څخه راووتم او په بازار کې مي له يو ملگري سره په هوتل کې ډوډۍ وخوړله ما ښام ناوخته کورته راغلم جميل کا کا او کوچنيان يې خپل کورته تللي و. مورمي ددوي د ټولو په اړه زيات څه راته وويل خودځانگې په اړه يې بيخي زيات راته وويل چې (له هغې څه اوس داسي يوه ښايسته پيغله جوړه شوې چې څه درته ووايم.

داسي سترگي داسي پزه داسي وينستان داسي).... خوما يې له خبرو او دځانگې دزيات صفت کولو څخه صرف نظر وکړ او بله موضوع مي راواخيستل، د مورمي سرلانه شوراباندي خلاص چې زه ولي ددې خبروته ښه غوږنه نيسم.

پنځم څپرکی

يوه ورځ مي غوښتل چې بازار ته په کوم شي پسې ولاړ شم، له کوره راووتم، گورم چې جميل کا کا هم دبازار په خوا روان و، په خيره کي يې ډير بدلون راغلی و. وينستان او پيره يې سپين شوي وو. زه چې يې کله وليدم نوزيات خوشحاله شو او ټينگه سترې مشې يې راسره وکړه، راته يې وويل:

(فريده زويه! ماشاء الله دادی ځوان شوی يې؟ په رښتيا چې ډير درڅخه خوابدی يم؟ مادومره اوږده مسافري وکړه او ته يوواري تر کوره هم زما پوښتنې ته نه راغلې؟ زمونږ کور خولا خیر، په خپل کور کي هم راڅخه پټ شوې، ولي دغسي کوي؟ څه مي درسره کړي او څه بد مي دررسولي دي؟ ته نه پوهيږي چې ته څومره په مونږ گران يې؟ څه ووايم دا اوسني ټول ځوانان دغسي وي لکه ته)

زما څخه نوره لاره ورکه شوه او هيڅ بهانه هم په ذهن کي نه سره جوړيده، نومي ورته وويل:

جميل کا کا ته باوروکړه چې زه نن ما بنام ستاسو کورته درتلم. مورته مي سهار لاويلي چې زه نن شپه د جميل کا کا کره ځم. زه اوس دومره بوخت يم چې بيخي د سرگړولو ته لا نه خلاصیږم. ته پوهيږي چې د کور مسوليت څومره... له کمه وخته چې مي پلار مړ شوی بيا مي کراره ورځ نه ده ليدلې. نو ما مه ملامتوه او مه مي په اوسني ځوانانو کي حسابوه، هغسي هم نه يم.

(ته هم رښتيا وايي چې د کور مسوليت سړی ليوونی کوي. ستا له پلاره سره دي

الله جل جلاله پاک ښه وکړي ډير مشرفه او نیک بخته و، الله جل جلاله دي جنتونه ورنصيب کړي. ښه خيره په دې خوايمان او باور لرو چې ټول به مړه کيږو، څوک مخته څوک شاته. ژوند ټوله د سفر مثال لري، هريو به تر خپل منزله پوري رسيږي. دا دنيا خو خير ډيره بي وفا ده، له هيچا سره يې وفا نه ده کړي. الله جل جلاله دي هغه دنيا راته جوړه کړي)

_هو جميل کا کا! ته هم رښتيا وايي. څومره دا انسانان په دې خطاء وتلي دي او بيخي يې مرگ هير کړی دی. اصلي خو هغه بله دنيا مهمه ده، خداي جل جلاله مهربانه دي. ښه نو اوس چيري روان وي او څه کوي.

(دکورشیان مو خلاص شوي و، اوږه اولرگي هم رانیسم، ته نه یې خلاص چي یوازي لرگي راته راوړې؟ دانورشیان به زه خپله یوسم) ولي نه یم خلاص، دلرگو په ټال کي یو انډیوال لرم زه هم دکورلپاره لرگي ورڅخه رانیسم. داسي وچ لرگي به ځني دررانیسم چي ورته حیران به شي. څه وخت ته دي په کار دي؟

(همدانن مي په کار دی. واخله داپيسې درسره واخله. زیاته مننه چي دلرگوله جنجاله دي خلاص کړم)

پسي مي له جميل کا کا څخه راواخيستي، لومړی مي دخپل کورلپاره کوم شيان چي يې په کار وؤ هغه راوړل، ورپسي دجميل کا کا په لرگو پسي ولاړم. لرگي مي ورته رانیول او په یوه رخشه کي مي ددوي ترکوره راوړسول. دروازه مي وروټکوله گورم چي سپوږمۍ خاله راووتل، زه يې ونه پيښدم ځان مي ورته معرفي کړ. وروسته له ډيري خوشحالی څخه يې په سرمچ کړم. ماهم په لاس مچ کړه. کورته يې وروغوښتم خوماورته وويل چي جميل کا کالرگي راڅخه غوښتي وؤ، یواړ به دلرگو کاروکړم.

لرگي مي درخشه وان سره ټول ځاي پرځاي کړل. رخشه وان ته مي دلرگو دراوړلو پيسې ورکړې او هغه مي رخصت کړ او زه خپله ورغلم دننه کورته.

سپوږمۍ خاله راته چاي برابري کړې وې. چاي يې لانه وې راته اچولې چي څانگې ته يې ورځ کړل چي (راشه فرید زوی مي راغلی؟ چاي هم ورواچوه) څانگه هم راغله خوني ته. کله چي مي سترگي پرڅانگې ولگيدلې بس نو

په هغه ساعت مي قيامت په سترگو وليد، عقل مي له لاسه ورکړ، یو قسم ته حالت راباندي راغي چي ما په ټول ژوند کي نه ووليدلي اونه مي هم احساس کړې و، په هيڅ ډول سره دهغه حالت بيان نشم کولاي اونه هم په پوه شوی یم چي داولي داسي شوم. دڅانگې په لاس کي دچاکليټو خلطه وه، دهغي خلطې خوله خلاصه وه، له سلام ويلو وروسته راغله او چاکليټ يې زما په سر راواچول. مبارکي يې راته راکړه اوراته وويل:

(خداي جل جلاله موهميشه خوشحاله لره) په لاس يې ستړې مشې راسره وکړه، وروسته د سپوږمۍ خاله له څنگه سره کښينستل. ما او سپوږمۍ خاله خبرې سره کولې خو ځانگې سرکښته اچولې او ځان يې د خوني په فرش بوخت کړې و، هيڅ يې هم نه ويل، کله به يې ځان په گيلاس بوخت کړ، کله به يې په ترموز، خو پورته يې نه کتل خاموشي يې اختيار کړې وه. سپوږمۍ خاله راڅخه پوښتنه وکړه چې (اوس خوبه دستي واده نه کوي؟) ما ورته وويل:

اوس خوييځي ژمی دی، که خداي جل جلاله راسره مل ونو په راتلونکي دوبي کي به واده وکړم.
_هورښتيا چې ژمی دی (کله ناکله دي له ميرمني سره وينې؟)

_ورته ومي خندل او په خدا کي مي ورته وويل:

تراوسه نه ډير ځلي يې دعوت کړی يم خوزه شرميرم نه شم ورتللی.

(په دې کي نو شرم څه مانا لري، خپله ميرمن دې ده. په ازاده توگه سره ورځه، بيا به دي له واده وروسته ارمان کيږي چې ولي نه ورتللم)

دوې ورځې ژوند دی په خوشحاله يې تيروه. که زما منې نو ډير خوند په دغه کي دي چې له واده څخه مخکي ورسره ووينی.

_څه درته ووايم سپوږمۍ خاله! هيڅ زړه نه شم کولاي او نه دومره زړه وريم.

زما ددې خبرو په کيدو سره ځانگې و خندل خوراته کتلي يې نه دي، سپوږمۍ خاله راته وويل:

(نارينه خودغسي وي (په خدا، خدا) له واده مخکي زړه نه لري اوله واده وروسته يې بيا نه مني چې زه بي زړه نه وم. ښه نو په خپل کار خپله ښه پوهيږي زه خودرته وايم چې ورځه) مونږ په مجلس اخته و چې تر غوږمي د کوچنی اواز شول. سپوږمۍ خاله څخه مي پوښتنه وکړه چې دا کوچنی څوک دی؟ سپوږمۍ خاله راته وويل:

(زويه! دا زما زوی دی کله چې پاکستان ته ولاړم هلته راته الله جل جلاله پاک دوه زامن راکړه) د کوچني ژړا پسې ډيریده ترڅو ځانگه ورولاړه شوه او کرار يې کړ. ما هم چاي ډيري څښلي وې

اوډير مجلس مي له سپوږمۍ خاله سره وکړ، وروسته مي اجازه ځني وغوښته هغي هم راته اجازه راکړه اوراته ويي ويل چي (کله ناکله رايه) ماهم ژمنه ورسره وکړه اوله کوره يي راووتم. هره ثانيه اودقيقه مي څانگې يوې اوبلي خواته کيده، داگمان مي کاوه چي څانگه خوني ته راځي دچاکليټو خلاصه خلته يي په لاس کي ده، زما پرسريي را اچوي او مبارکي راکوي.

شپږم څپرکی

اوونۍ لانه وه وتلې چې زړه مي له اندازې زيات دځانگې دليدلو لپاره ناکراره شو، ځمکي ځاي نه راکاوه اونه مي پرهېڅ ځاي طاقت کيده. حيران خپل ځانته پاته وم چې دا ولي داسي شوم، څنگه دومره ژر او دومره زيات يې ليدو ته ناکراره شوم، داهرڅه مي شاته پريښودل او دستي په هغه ساعت دځانگې کورته وراغلم تقريبا د شپي اته بجې به وې، له ځانه سره مي دځانگې د ورونو لپاره کالي او بعضي نور د ضرورت وړ شيان راواخيستل. دروازه مي وروټکوله جميل کاکا راته راغی، دروازه يې راته خلاصه کړه او زما په ليدو ډير خوشحاله شو. کورته سره ننوتو، له سپوږمۍ خاله او ځانگې سره مي سترې مشې وکړه او ټول په خونه کي سره کښينا ستو .

کله مي چې سترگي د دوهم ځل لپاره پر ځانگې ولگيدې ټوله ناکراري مي په هغه دم ورکه شوه او هېڅ دا تصور مي نه کاوه چې زه د دې لپاره دومره ناکراره شم. سپوږمۍ خاله ته مي کم شيان چې د دې د زامنو لپاره راوړي وؤ ورکړل او ورته ومي ويل:

دا ستا د زامنو مبارکي ده. دا په ډير څه راڅخه قبول کړه. په نرمه خندا سره مي ورته وويل چې (برگ سبز تحفه يې درویش) سپوږمۍ خاله راته وويل :

(ستا خالي راتگ مونږ ته پوره دنيا ده، چې موږ دي په ياد شو، د الله جل جلاله دي په ياد شي، دا د درویش تحفه نه بلکي ټوله دنيا دي راته په تحفه کي راکړه. اول خودې شيانو ته ضرورت نشته زموږ او ستاسو په منځ کي)

_ ضرورت خونه و، خوماته د اښه خوند نه راکوي چې ديو چاکره ولاړ شم او هغه هم خالي لاس. دومره شيان مانه دي راوړي چې د پوره دنيا ارزښت دي ولري، ستا د زامنو بلا دي واخلي .

جميل کاکا راته وويل:

(دا واري خوله شيانو سره راغلې څوکه بيا راتلې پام دي وي چې هېڅ شي به نه درسره راوړئ؟) زه يې مجبوره کړم او دا وعده مي ورکړه چې بيا به خالي لاس وراځم .

له جميل کا کا خخه مي دپاکستان دتگ په اړه وپوښتل چي ولي ولاړئ اوولي دومره زیاته موده هلته تم شوی؟

راته يي وويل:

(زما يوه سپين سرې مور وه، دهغې داهيله او توقع وه چي زه هلته په کډه ورشم اوله دې سره يوځاي ژوند وکړم. زما دوه نور وروڼه هلته په پاکستان کي دټوکړانو په يوه کمپنۍ کي کار کوي. ښه گذاره يي کيږي او زیاتره وخت يي ماته هم دلته پيسې رالېږلې. نو په همدې خاطر مي مور راته احوال رالېږلې و، دموړځواب مي نه درلود، ما هم کډه ور بارکړه او ورغلم.)

په پاکستان کي بيا چيري اوسيدئ؟

په کراچي کي، کراچي دومره غټ ښار دی چي کله دهغه ځاي له موټرو انانو خخه پوښتنه وکړې چي د کراچي ټول ښار دي ليدلی؟ خودی به درته ووايي چي يا، که څه هم دډيرو موټرو انانو له خلوښتو کلونو خخه زیاته موده دموټرو انۍ کيږي خوبيا هم پکښې نابنده وي. او ديو ملگري په قول چي هغه به راته ويل چي کراچي په نړۍ کي پنځم غټ ښار دی. نو کراچي دومره ښار دی او دپاکستان غټي غټي کمپنۍ په کراچي کي دي. (فريد جانہ! ته باور په خداي جل جلاله وکړه چي دومره ارزاني ده هلته چي په درې زره ددې ځاي په افغانو ديوه کوچني کور ښه گذاره کيږي. شپه او ورځ برښنا لري. خپل گازيې سړاو کال وي، اوبه خويي دي پريمانه. دژوند کولو لپاره خودي دغه شيان. هرڅه له خپله لري، زراعت او صنعت يي ټولي دنيا ته صادريږي. زمونږ په وطن کي خو بدبختي ده، کڼي پاکستان افغانستان له انگریزانو خخه ازاد کړی دی. خومتاسفانه چي اوس افغانستان سل کاله لانور هم په پاکستان پسي نه شي رسيدلاي. دهغه تکنالوژي اوس له اروپا يي هيوادو سره برابره ده. دتعليم لپاره يي دومره اسانتيا وي برابري کړي چي که په يو غره کي لا کوروي هلته به يي ليسه او پوهنتون وي او دژوند هر سهولت به ورته برابر شوي وي. زويه! چي درته گډ شم عقل به دي درگړه وکړم) رښتيا هم چي زه ورته حيران تللی وم.

د جميل کا کا په خبرو کي ورو لويدم مخ مې ځانگې ته ورواړوې او له هغې مي پوښتنه وکړه چې ستاهم پاکستان خوښ شو؟

هغې راته له شرم او حيا څخه په ډکه انداز سره راته وويل:

(يا رنگ دی ورک شي، زما خوداسي نفس کي تنگ وو چې بيخي زهره مي کي چاوده). ځانگې چې کله د نفس نوم واخيست په زړه کي مي ويل چې قربان ستاله نفس تنگۍ څخه، کاشکي خو چې زه درسره واي چې ستانفس تنگ شوي واي او ما ستا لپاره د دنيا ټولي خوشحالي درکړې وې. کاشکي ستانفس تنگ شوي واي او په يو ډول نه يو ډول سره مي ستا وخت شه درتير کړې واي. د فکر دنيا غرق کړي وم خو ځانگه لا رغیده، بيا ورته متوجه شوم چې دې ويل، هلته گاونډيان لاهم يو د بل کورته نه سره ورځي، هر څوک ويرېږي او هر څوک د بل له شناخته څخه بيزاره وي، مينه محبت نشته په دې خاطر مي بيخي نه دی خوښ. جميل کا کا يې خبره غوڅه کړه، چې ورکه شې دادي د اوس خبري دي. ماته خوتا يوه ورځ هم ونه ويل چې زمانفس تنگ دي. اوس خويي غيبت مه کوه څومره مو وخت ښه تير و او څومره خوشحاله وؤ. که نور هيڅ نه وي، ارزاني خوښه پريمانه وه. ځانگې په قهرجن ډول ورته وکتل او ورته يې وويل:

ما خودي الله جل جلاله په ټوله عمر بيا نه ورولي، دخپل هيواد يوه ثانيه ژوند دهغه ځاي د لس کلونو ژوند څخه بهتره دی.

سپوږمۍ خاله مخ راواړوه او ماته يې وويل:

(فريده زويه! دوي خودي ښه سره اخته کړل، اوس نو تر ډيرو د دواړو دغه حال وي. بل بحث ورته راواخله چې ته خفه نه شې. ما د جميل کا کا او ځانگې له خبرو څخه د ځانگې په خاطر ډير زيات خوند اخيست. زه خود ځانگې خبرو ته ليونی وم، خود سپوږمۍ خاله خبره مي ومنل او دوي مي له دې بحث سره خلاص کړل. لنډه دا چې کله به مي ځانگه ويا ديدل نو د دوي کورته به راتلم او خبري به مي ورسره کولې. سم دم ليونی شوی وم. کله به مي چې ځانگه په اوونۍ کي ونه ليدل او ربه مي اخيست. خپل ځان او مينې ته مي حيران وم. چې نه مي ځانگې ته دخپلې مينې اظهار کولاي شو

اونه مي هم جميل کا کا او سپوږمۍ خاله ته خپل ضمير به راته دا اجازه نه را کول چي يوداسي کارو کړم چي دهغه په کولو سره د دوي زړونه ورمات کړم نه مي ورته ويلاي شول اونه مي زړه ځني صبريدلاي شو. هک حيران پاته وم، چي يو ځاي مي کوزده له بل چا سره کړې اوبل راته الله جل جلاله په تقدير کي دا پيښه راته ليکلې وه چي زه به له څانگې سره مينه کوم د الله جل جلاله کارونو ته حيران پاته وم. په هيڅ نه پوهيدم اونه مي په هيڅ سر خلاصيدی، په يوه عجيبه حالت کي مي قرار درلود چي نه مي ورته دحل لاره پيدا کولاي شوه اونه مي له دې مشکل نه ځان خلاصولاي شوای. الله جل جلاله ته به مي ډيري زاري کولی چي اي باداره !ته خوراته يوه دحل لار پيدا کړه، زه دي په څنگه يو مشکل کي راگير کړي يم که خپله کوژدنه پرېږدم نو دا کار هم راته مناسب نه ښکاري. عالم او جهان به راباندي خاندي او ددوي به ريشخند وگرځم او ورسره به زيات سوالونه ورته پيدا شي چي څنگه واده يي نه وو کړی خپله کوژدنه يي پرېښوده؟ حتماً په دانبځه کي يو مشکل وچي له واده څخه يي مخته ايله کړه؟ دهغې معصومي بدنمي هم راته گرانه ښکاريده او دا بيا ماته هم اسانه نه و چي مابه داسي يو کار کړی واي، په رښتيا چي کولاي مي هم نشو. بس توکل مي په خداي (ج) کړ او هرڅه او ځان مي الله جل جلاله ته وسپاري کنې داسي ورځ دي الله جل جلاله زما په ژوند کي نه حسابوي چي ما به څانگه هيږه کړې وي او يا به ددې غم راسره ملگرتيا نه وي کړې .

اووم خپرکی

د واده وخت مي راوړسيد ، په ښه ډول او سرنا سره مي واده وکړ ، ډيري پيسې مي مصرف کړې ، ترڅو بيا داسي څوک پيدانه شي چي راته ووايي چي کاشکي داسي دي په واده کي کړي واي . کله چي د واده له مراسمو څخه خلاص شوم ، نو

الله جل جلاله راته د دنيا ټولي خوشحالي يوازي زما په نصيب کړي وې . دومره به خوشحاله وم چي هيڅ د خفگان احساس مي نه کاوه . ته باور وکړه چي د ځانگې مينه مي هيره شوه او هيڅ مي دهغي خواته زړه نه ورتلی اوزياتره وخت به د شپې د خپلو انډيوالانو سره ميلمستياوؤ ته لاهم نه تلم . يوه بهانه به مي ورته وکړه اوزه به کورځني پاته شوم ، تردې اندازې پوري چي يوه ورځ مي خپلې مورهم پيغور راکړ چي پخوا خوبه دي يوه ميلمستيا نه پريښوده ، اوس خودي له واده سره بيخي بدلون وکړ ، خوما به دهيا خبرو ته غوږ نه نيوه . ماته نوپه واقعيت سره مينې (ميرمن مي) دومره مينه را کول چي زما څخه يي ټول ملگري او ميلمستياوي ددې په برکت سره راباندي پريښودل ، داځکه چي چيري به زه تلم ، هومره به مي وخت هلته له چا سره نه تيريدي لکه دميني سره . په يو ډير عجيب اوله ميني او محبت څخه ډک حالت کي اوسيدم . په ځوانۍ کي به مي يوه اوونۍ کالي اغوستي وه ، څو کله چي مي واده وکړ له هغه وروسته به مي په اوونۍ کي درې جوړې کالي اغوستل ، ما به چي دنه اغوستلو تنگوار وکړ نوميني به په زوره راباندي اغوستل اوزه به ددې په ويلو سره خوشحاله هم شوم . يوازي کالي اغوستل نه و ، زما بوټونه به يي هم هر سهار رنگول ، او هر سهار به چي زه بازار ته راتلم نوعطر به يي هم په زور راباندي وهل ، ځني وختونه خوبه دوه ځلي هم داکار تکراريد . په مابه يي سهار اومانام غاښونه برس کول ، که څه هم چي زه په ځوانۍ کي يوڅه لت وم دسهار لموځ به ډير وختونه راڅخه قضا کيده څو کله چي مي واده وکړ ، بيا زما څخه دسهار لمونځ نه دی قضا شوی ، ولي چي کله به مي ځان و اچاوه چي زه نن ډيري خوبه اويا به مي ناروغۍ ورته بهانه کړه ، خوميني به په ډيره نرمه لهجه اوپه يوجادوگر ډول سره زه دې ته وهڅولم ترڅو له خواږه خوبه او خواږه او گرم ځاي څخه را ولاړ شم اولمونځ وکړم . دا خبره رښتيا ده چي ځواني غرور لري ، دهيا شي په کيسه کي نه وم ، حتا د خپل ژوند هم . يوه ورځ په موټر سيکل سپوروم غوښتل

مي يوځاي ته ولاړشم خو تررسيد ومخکي له يوبل موټرسيکل سواره سره مي ټکروکې، ملامت راباندي هغه و، هغه ډير خوږنه و، مگرزما سراوراسته پنبه يوڅه خوږ شول، سرمي مات شوی و لږ وينه يي هم راايستل او پنبه مي وينې شوې نه وه خو کوټل شوې ډيره وه. له ټکرو وروسته د ابل موټرسيکل سپورسري ترروغتونو راوړسولم. سريي راته پټۍ کې او د پنبې تلويزونې عکس يي راڅخه واخيست، په عکس کې مي پنبه ماته نه ښکاريد، پنبه يي هم راته پټۍ کې، يوڅه گولۍ اوملهم يي راته راکړل. کورته راغلم سترگي مي پرمورولگېدې، هغي چي راته وکتل رنگ يي بدلون وکړ او ژرمي ورته وويل چي مورکۍ! کومه خبره نه ده سرمي لږمات شو، دروغتون ډاکټرانو ټينگار وکړ کني ما پټۍ لا نه پرلگوله بيا هم موده اودمورزپه وي څه به باندي تيرشوي وي، راويي غغستل اوزما تراوږويي ځان لاندي کړ، ترخپلي خوني پوري يي راوړسولم. په خونه کې چي مينې زما د سريي او پنبه وليده ترخولې يي څه نه دي وتلي چي بيسده شوه. مورمي زه پريښودم مينې ته ورغله اونارې يي ورباندي وهلي. زما څخه هم ځان هيرشو اودمينې په غم کې شوم، اوبه مي له تشنابه څخه راواخيستي، ورباندي ومي پانبلې، يووخت وچي مينه پرسد شوه، ماته يي وکتل راپورته شوه، دټولو په مخ کې يي په غيږ کې ټينگ ونيولم او په زوره يي راته ژړل. ما ورته دلاسا يي ورکړه چي هيڅ خبره نه ده يوڅه مي سرخوږ شوی. بس کړه ژاړه مه، مورهم درته ولاړه ده اوته ژاړې. مينې هم دستي زما مورته وکتل له هغي څه وشرميده زه يي پريښودم او خپله خاموشه شوه. په خونه کې زه اومينه پاته شوو مورمي راڅخه ولاړه. مينې غوښتل چي بيا مي په غيږ کې ټينگ کړي خو ما پري نه ښوده ورته په غوصه شوم چي څه شوي دي راباندي؟ دادی روغ جوړيم ته مي په زوره رنځوړوي. خوميني راته وويل:

(څه به لادرباندي کيدل. يوڅه خود ځان سره احتياط کوه زما په خاطر. ته نه پوهيږې چي په ما خومره گران يي؟) له تا پرته ماته ژوند هيڅ مانا نه لري. اخيرزمالپاره خودي د ځان خيال ساته)
_ داخو تقديري پيښي دي، زه پرخپل لاس روان وم ټکري يي راسره وکړ. دغه راته په ازل کې ليکل شوي وو، چي زه به ټکرکوم.

(_ دهغه که پام نه و تاخوبه پام کاوه، ځان به دي ځيني گوبڼه کړي وو.)

ته اوس څنگه لیونی یې؟ زه درته وایم هغه راباندې ملامت و، پر خپل لاس یې ووهلم. گناه زمانه دهغه وه په دې نوزه څنگه پام وکړم، زه خوبه یغمه پر خپل لاس روان وم.

(سردې اوس ډیر درد کوي؟ کاشکې خوزما سر مات شوی وای.)

یا هیڅ درد نه کوي هسې یې راته پټې کړې دی.

(ډیرې وینې ځنې ولاړې؟)

توبه الله جل جلاله توبه. له څنگه لیونی سره دي مخ کړم یم.

(لیونی نه یم، خوستا له لاسه به لیونی شم. که دي دغسې بې پروا کارونه کول).

نورمې راته سرمه خوږه هیڅ وینې یې نه دي کړې. ته ولي دومره تشویش کوي؟

(تشویش به نو ولي نه کوم)

زه ورته په غوصه شوم او نورمې له خبرو کولو څخه منع کړه.

اتم خپرکی

دسرای دروازه ټکیده وروا وتم گورم چي جميل کا کا دي اوپه ماپسي راغلی دی. کورته ورسره ولاړم. مانو چي واده کړی وله هغه وروسته مي ددوي کورنه ولیدلی. سپوږمۍ خاله راغله، زما له ټکره خبره وه ځکه یوه ورځ راغلي وه خومانه ولیدلې، راته یې وویل:

(ستا بلا دي په ما شي، ښه شو چي داپښنه په خیردرباندي تیره شوه زویه! غټ خیرات به کوي. ما او خانگې خوځواري حلوا درپسي خیرات کړه. دغه موپه وس پوره وه، کني ستا لپاره خومو باید چي قرباني کړې وای).

ته عجیبه خبري کوي سپوږمۍ خاله! ترحلوا نو ښه شی شته؟ فقط چي زه موپه یاد وم دغه راته کفایت کوي. دومره ټکرهم نه و خیر بلا وه برکت یې نه و، په خیر راته تمامه شوه نور خیر دی.

زما دا خبرو خانگې ته چندانې خوند ورنکړ، خپل سکوت یې مات کړ راته یې وویل:

(تاته به داپښنه کوچني معلومیري خو پر مونږ دي مرگ تیر کړ. په هغه شپه چي درباندي خبره شوم ته باورو کړه چي ټوله شپه مي روڼه تیره کړه او ستا لپاره مي نفلي لمونځونه کول الله جل جلاله ته مي ډیري زاري کولي چي یو ارخويي ژوندی راباندي روغ جوړ وويني. اوس خومي ولیدلې چي روغ جوړ یې. ستا که دیا ده وتلي یو زموږ خونه یې هیرشوی. همیشه دي غم راسره وي. نارینه خوبی وفا وي).

ماته چي خانگې دا خبري وکړې لکه په زړه کي چي چاره راوهي اودومره خوند یې هم راکاوه چي تفصیل یې نه شم لیکلای. زه یې په دې پوه کړم چي په مایې ډیره خوا بدیري او ټوله پرې یې پرماواچوله. زما پخواني یادونه یې بیرته له سره راتازه کړل. خپله میرمن یې راڅخه هیره کړه او بیاد دې په چورتو کي ډوب شوم. په خپلو چورتونو کي غرق وم چي جميل کا کاراته ویل:

(فریده زویه! ته خو پوښتنه هم نه کوي چي دڅه لپاره مي راغونښتي یې؟ اوڅه کارموراسره وو؟)

— خیر اوس راته وواياست. زه په خبر واخلته وم .

— خبره خوداسي ده چي داڅو ورځي کيږي څانگې ته مرکه راځي ، ته پوهیږي چي څانگه خواوس پیغلله ده اوددې وخت یې دی چي وریې کړو. مونږ خوپه خپل مابین کي مشوره وکړه اوستا تر مشورې پوري معطل و. غوښتل موچي تا هم په دې کار کي راگډ کړو. ډیره بڼه کورنۍ ده او هلک هم بڼه تعلیم یا وخته اوباس واده دی. زما اود سپوږمۍ خاله دی خوښ دی مگر له څانگې سره مو خبري وکړې خود هغې نه دی خوښ. ته مو اوس ددې لپاره راغوښتي یې ترخوله څانگې سره په دې مورد کي خبري وکړې اودې مرکي ته یې راضي کړې. زمونږ خبره نه مني خوستا د ابه انشاء الله ومني چي ته هم لږ دهغه هلک په اړه څه سپارښتنه ورته وکړې .)

کله چي راته جمیل اکا دا خبري کولی څانگه هغه وخت له ځایه ولاړه شوه ، نو مي جمیل کاکاته وویل:

دا خو ډیر اسانه او بڼه کار دی ، چي د څانگې ژوند برابر وي. زه به سل ځلي ورته ووايم. همد اوس به ورشم او ورته وبه وایم.

(— سمه ده ورشه خبري ورسره وکړه مونږ خو ډیر ورته وویل خوزمونږ خبره یې نه ده منلي)

زه هم را ولاړ شوم او دا خبر ورته دومره زور را کړ چي دامی له ځانه سره ویل چي کاشکي خومي دا ورځ نه واي لیدلي. خپل ځان ته مي بیا خوا بده شوه چي کاشکي خومي واده نه واي کړی اوس به ما ورته ویلي واي چي زه ورسره واده کوم. بیامي ځان ته پام چي زه ولي داسي کوم او ولي دغسي یم. شکر ده الله جل جلاله راته داسي بڼه را کړې لکه ملایکه ، نو بیا ولي د څانگې په فکر کي شم ، خوپه دغه چورتو کي د څانگې ترخونې پوري ورسیدم اوله هغې سره کښینستم .

څانگې له خپلو وروڼو سره ناسته وه اوله هغوي سره په خبر واخلته وه. خبري مي ورسره شروع کړې.

څانگې راته وویل:

(ٻڻه شوچي راغلي ، ڄومره ضرورمي په ڪاروي . داڄوورڃي ڪيڙي چي يوڄوڪ ڏيري مرڪي ڪوي او پلارمي هم دهغه هلڪ او ڪورني . په اڀه هرڄه راته وويل ، دده خونبه ده مگر مال تراوسه ورسره نه ده خونبه ڪڙي داڄڪه چي زه تر تامله معطله وم اودا موضوع مي تر تامله و . ماڄو دوي ته ڄه نشو ويلاي ڄني شرميدم ، ڄوتاهه هرڄه وايم .)

(په خدا) ته ماته هرڄه ويلاي شي؟

(هو . داڄو ٻڻڪاره خبره ده چي تاته هرڄه وايم .)

_سمه ده راته وايه .

(خبره خوداده چي ماپه هغه هلڪ پسي پو ٻڻني ڪڙي ، زما همزولي هغه هلڪ ٻڻه پيڙني . هغه يوبي لاره ، چرسي اولوچڪ دي . مامي موراو پلارته نشو ويلاي چي په دي هلڪ ڪي دغه خويونه اوعد تونه شته . اوس به اول خداي جل جلاله بيا به ته راسره همڪاري ڪوي ترڄو زما پلاراو مورته له خپله طرفه دهغه هلڪ ٿول بد خويونه ورپه گوته ڪڙي ترڄو له دي ڪاره تير شي داڄڪه ڪه بي زه هغه ته ور ڪڙم نوته خونبه پوهيڙي چي ٿول ژوند به مي په اور تير شي .)

ماچي ددي مظلوميت ، معصوميت او عاجزي ته وڪتل زڙه مي باندي وسو ڄيده چي ماڄو دمرڪي ڄواب ڄه چي خپل سرهم تر قربان ڪڙي و ، په يو عجيب احساس ڪي واقع وم ورته ومي ويل :

ته بيغمه اوسه چي زه درسره يم ده چاڙا پروا مه ڪوه . داڄو يو عادي ڪاردي ، ستا په خاطر به داڄيل شيرين خان اورته واچوم . زه دي موراو پلارته هرڄه وايم او هغه به هم له دي ڪاره تير شي . چي دومره خراب خويونه په هغه هلڪ ڪي موجود وي بيا خوستا موراو پلار به ولي په لوي لاس ستا ژوند په اور پوري ڪوي ، ته ڄو پر هغو بارنه بي ؟ ته دهغو اولاديي او تر هر چاڙا ددوي زڙه سوڄي او پرته له دوي ڄڻه بل هيڄوڪ درباندي نه قربانيڙي . ڪيڏاي شي چي دوي دهغه له خويونو ڄڻه خبر نه وي . نوره به هيڄ صورت دا ڪار سره ونه رسيڙي .

راته بي وويل :

(ستا قربان شم، کاشکي ټول خلک ستاغوندي واي، زه خوستاله عملونه څخه خبره يم، په تاكي داسي هيڅ يو بد عمل نشته چي څوک دي ورته گوته ونيسي.)

زه يي په خبرو کي ورولويدم ورته ومي ويل:

زما خويونه دي خوښ دي؟

(زه چي کله الله جل جلاله پاک ته دعا کوم نو داسي دعا کوم چي يا الله جل جلاله ماته يو داسي دژوند ملگري راپيدا کړي لکه فريد چي دی. ستا خويونه او عادتونه زما ټول خوښ دي.)

زه يي په دي خبرو دومره متاثره کړم، نژدي وچي ورته ووايم چي دومره مينه راسره لرې بيانو زما سره واده وکړه، هرڅومره کونښن چي مي وکړ خويامي هم جرئت پيدانه کړ، په دې خاطر چي دوي په ما دومره اعتبار لري او چي زه ورسره داسي وکړم بيا خوبه هم اعتبار له منځه تللی وي او هم گاونډيتوب. دوي پرما دزوي خيال کوي او ترهرچاله مخه زما سره مشوره کوي، بيا نو زه ولي ورسره داسي وکړم او ولي ددوي زړونه په دې کار په کولو سره ورمات کړم، چي بيا دوي داسي ووايي چي ده د څانگې له خاطر زموږ سره د اښه کول. ده خوپه اصل کي دامقصد درلود. زرچورتونه مي په ذهن کي کښته پورته کيدل دامتله رايد شو چي وايي (يو خواته پان او بلي خواته پرانگ) زه هم په دوو کي حيران پاته وم چي له يوې خوا له څانگې سره مينه لرم اوله بلي خوا مي نه غوښتل چي د څانگې او هم دهغې دمور او پلار اعتبار ورمات کړم نومي څانگې ته وويل:

زما تعريف مه کوه، زما له کړو څخه که خبره شوې نو په ټول عمر به بيا پرچا اعتبار ونه کړې او د اعتبار له لفظه به دي بد راځي. دا بيا زما ومنه هيڅ وخت دچا په ظاهر حالت مه خطاوزه. زه که تاته په ظاهره ښه ښکارم خو په باطن کي هغسي نه يم. په مکر جن ډول مي ورته وويل چي زه دي په رښتيا ډير خفه کړم.

(پام کوه چي زما څخه خفه نه شي، زه هم ستا د خفه کيدو طاقت نلرم.)

— ما خودرته یوازي همد اويل چي تاله خپله ځانه خبره کړم چي څنگه ته فکر کوي هغسي نه يم ، خو چي ته په مابا ورلري بيا به په راتلونکي کي دخپل ځان په اړه څه نه وایم. زه به اوس ورشم ستاموراو پلارته به ووايم چي ستامرکي ته ځواب ورکړي .

(— چيري ځي چي دومره دي تلوار دی، ولي زمونږ کره نه راځي؟ دغسي مه کوه مونږ یوازي مه پرېږده، زه پوهیږم چي تاله واده سره ډیر بدلون کړی دی. بیخي دي له یاده ایستلي یو. اوف! وي وبخښه چي دورینداری پوښتنه مي درڅخه ونه کړه. څنگه ده درسره خوشحاله ده که یا؟)

— په خوشحالی. بې نوزه څه پوهیږم، ته پوښتنه ورباندې نه کوي. زه که نه راځم خوتا سي هم زمونږ کورته نه راځي. اوبل زه دومره مصروف يم چي دسرگړولو ته لانه خلاصیږم، کارونه راباندې ډیر دي اوزه ورته یوازي گیله دي پرځای ده چي ستا پوښتنه مي نه ده کړې، بیا به په راتلونکي کي داسي تکرار نه شي .

(— وبه دي وينم چي څه کوي، ورشه نوروخت دي نه نیسم، ته هم کارونه لري اوزه خولکه لیونی. چي ستا مجلس راوړسیري نوبیا نه په مریږم.)

— مسخري مه راسره کوه، زه تراوسه موریه نازنه يم مچ کړی اوت ه وایي چي ستا په مجلس نه مریږم. دا خبره مي تنها ستا څه واوریده .

(— اه ورشه نو چي زما په خبرو باورنه کوي هغه نوستا کار دي.) زه بېي هم له خونې څخه راووتم او راغلم جمیل کاکاته، هغوي ته مي وویل:

دڅانگې دامرکه په دې خاطر نه وه خوښه چي هغه هلک په رښتیا چي ډیر بې لارې دی او ماته هم څانگې هغه راوښودی، زما بې نوم لاهیرشوی وؤ. هغه هلک دڅانگې نه دی وړ. که زما خبري نه مني نو دهغوي له گاونډیانو څخه پوښتنه وکړئ؟ هغه هلک ټول پیژنی چي بې لاري دی. تاسي بې یو اړ پوښتنه وکړئ بیا به زما حقیقت هم درته څرکند شي. دا حقیقت ده که په یو چا کي د دنیا ټول ښه صفتونه موجود وي او هغه عملي وي نو ټول ښه بې په بدو کي حسابیږي اود ټولو نفرت ځني کیږي.

سپوږمۍ خاله ته چي مي داوويل نويوه نارې يې وکړه چي وي!!!! ښه شو چي ورکړې مو نه ده، بيا به موڅه کول له خدايه جل جلاله څخه يې شکروايسي چي خپله لور يې په لوي لاس اورته نه ده اچولې. جميل کا کا هم راڅخه خوشحاله شو، ډيري دعاگانې يې راته وکړې. سپوږمۍ خاله ته يې وويل:

(اوگوره په مشوره کي څومره خيراوبرکت وي. که موله فريده سره مشوره نه واي کړي، نوبه موڅانگه هغه چرسي ته ورکړې واي. بيا که ددوي دکور څوک راغلل نو همداسي به ورته ووايم چي ستاسو سره دوستي نه کوو. څومره دخداي جل جلاله فضل راباندي وشو، بايد چي خيرات وکړو).
جميل کا کا بيا وويل:

(دومره دخداي جل جلاله فضل په مونږو شو چي بيخي يې حدنشته ما به بيا څه کول که څانگه په هغه کورکي خوشحاله نه واي؟)
ما ورته وويل:

جميل کا کا ته بايد خيرات وکړې، زه درڅخه زيات په دې خوشحاله شوم چي له ما سره مودا خبره شريکه کړه. په واقعيت چي څانگه پر ما له خپل ځانه هم ډيره گرانه ده، بايد يوداسي ځاي ورکړل شي چي دا هلته خوشحاله او هميشه ستاسو دعاگو يه وي. که څانگه خوشحاله وه نو تاسي به هم خوشحاله ياست او که څانگه خفه وه بيا به تاسي ورسره خفه ياست.

زه ننور درڅخه ځم ماته رخصت را کړئ، تاسي حتماً په هغه هلک پسي پوښتنه وکړئ؟
(ستا خبري خومونږ منو. که په هغه هلک کي ښه صفتونه هم وي مونږ ورسره دوستي نه کوو ځکه ته موهم زوي يې او ته به چيري داسي کارکوې چي هغه زمونږ په گټه نه بلکي په زيان وي ورځه الله جل جلاله دي په دنيا او اخرت کي بريالي او خوشحاله لره. مونږ دي ډير خوشحاله کړو تادي هغه لوي خداي جل جلاله خوشحاله کړي.)

نهم خپرکی

کورته راغلم، ټول چورت مي له خانگې سره وو، دومره پریشانه او سرگردانه وم چي خپل ځان ته به حیران پاته وم، چي ماخو اوس واده کړی، نوڅه وکړم چي له خانگې سره مینه لرم. اوس خوداسي هم نه کیږي چي له خانگې سره به هم واده کوم. قسمت مي له مینې سره و او واده مي هم له مینې سره وشو، خبرده که خانگه واده شي اویابل چاته ورکړل شي نوزه په دې کي څه کولاي شم اوولي باید څه وکړم. خوهیڅ مي په توان کي نه وو چي زه دي خانگه هیږه کړاي شم، له سره مي بیا ورسره مینه پیدا شوه او دومره بي طاقته شوم چي نږدي وليونی شم. په خپلو چورتونو کي ډوب وم چي مینې پوښتنه راڅخه وکړه (فریده) ولي دومره پریشانه یې؟ څه شوي دي چي زما دزړه سړیې دومره په تشویش کړی دی؟ زه دي ستا هري بلا ته ودریږم. زیات چورتونه مه وهه ځکه په چورت وهلو سره عصاب کمزوره کیږي ورسره روحي تکلیف ځني پیدا کیږي، څه خبره ده ما هم ځني خبره کړه چي زه هم درسره په غم کي ځان شریک کړم او په دواړو سره ورته یوه دحل لاره پیدا کړو. زه لکه ځنگلي ځناور چي څوک وويني اودی دي ځني وزغلي اویا هم ورباندي حمله وکړي. مینې ته په غصه شوم اوزیاتي خبري چي دنه کیدلو وې ورته وکړې، چي ته به په ماهیڅ کارنه لرې. زه چي په هر حالت کي یم ته به کارنه راباندي لرې. نن خودي زما په کارونو کي مداخله وکړه خوله دې ورسته خبر درکوم چي بیا داسي عمل تکرار نه کړې. پوهه شوې که دي پوهه کړم؟ مینې چي زه په داسي حالت چي هیڅکله یې مخکي نه وم لیدلې راته حیرانه پاته شوه خودهغه سربیره یې هم څه نه دي راته ویلي خوله ځان سره یې سوکه سوکه ژړل او ماهم پسي سرونه گرز اوه. ساعت څخه به لا ډیر وخت نه و تیر شوي چي بیاراندې شوه او زما خفگان یې نور نه شوزغملای، داوښکوډ کي سترگې یې زماو سترگوته برابري کړې اوراته وویل:

(فریده! زه ستا د خفگان کولو توان نه لرم اونه مي ستا غم او خفگان خوښیږي. په هر څه صبر وکړه او ماهم په غم در شریکه کړه. ستا هره بلادي پر ماضي ستا بلا واخلم کاشکي خوداسي غم په ماراغلی وای ته به ځني خلاص وای). د مینې په خبرو او اوښکو مي ډیر زړه وسوځیدی ورته ومي وویل:

مینې! زه نن یوڅه خفه یم، دیو خوشیبولپاره مې یوازي پرېږده چې غلي او سم. ته ولي ناحقه ما او خپل ځان زه یروې. درته ومې ویل چې ما پرېږده، پرېږده، پرېږده، پرېږده، پرېږده.

خومینې د خواشینۍ سربیره هم په خپل حال پسې پرې نه بنودم په غیر کې یې ټینگ کړم او راته یې وویل:

(ماکه مړه هم کړې، زه دي دغسې خواشینۍ نه پرېږدم. نه غواړم چې همداسې واوسي. ته چې خفه شي نوماته ټوله دنیا خفه بڼکاري او رڼا ورځ راباندې توره شپه وي. زه دي نه پرېږدم چې ستا خفگان نور هم پسې دوام وکړي).

زما خواشینتیا نوره هم پسې زیاته شوه او مینې غریبه مې څومره زور چې درلود په هغومره زور سره مې له ځانه پورې وهل او د خونې پای ته مې ورسول، خودې بیا هم زه پسې نه پرېښودم په پښو کې مې ولویده پښې یې رامچ کړې او بیایې په ژړه غونۍ انداز سره راته وویل:

(قربان دي شم فریده! دغسې مه کوه. ته که مې مړه هم کړې زه دي نه پرېږدم. زه ستا د خفگان توان نه لرم. ولي له ځان سره ظلم کوي. مادر سره په غم شریکه کړه ته په ما څومره گران یې، کاشکې چې زما د گرانیت اندازه تاته معلومیدای. زه دي پښو ته خیرات شم. زه دي تاته دود او سپیلنۍ شم. په وارو وارو یې پښې رامچولي، خوزما قهر ورته دوه برابره شو او سترگې مې ورته سرې شوې، زړه مې پر ونه سوزیدې او له اندازې زیات ورته په غوصه شوم په خپلو پښو مې ووهل او له دیوال سره یې سرولگیدې او دلگیدو سره پسې ضعف او بی حسه شوه. خوزه دومره اندازې ته خواشني او خوابدې وم چې په هغه حالت کې مې ورسره هېڅ خواخوږي ونه بنوده او نه مې سرپسې گرزولی دی.

خپلو چورتونو ته مې ملا وتړله. دومره چورتونه مې ووهل ترڅو په سرمې داسې درد شو لکه یو چا چې په لرگی باندې وهلی وم او په هغه درد کې پسې بیده شوی وم.

لسم څپرکی

درې ورځې او درې شپې له مینې سره خوا بدي وم، هیڅ خبرې مې نشوای ورسره کولای اونه مې زړه غوښتل چې ورسره خوشحاله شم. په داخلورمه شپه مینې راته ویل:

(ای فریده! زه نور د خفگان زغملو توان نه لرم، ما همدا اوس مړه کړه چې له ژونده بیغمه شم. مادرته خپل خون بخښلی دی هیڅوک به زما له کورنۍ څخه تاته زیان ونه رسوي. دا ځکه درته وایم چې نن مې مور راغلې وه او هغې ته مې وویل چې که زه مړه شوم نو تاسې پوه شي چې ما خپل ځان په خپله مړ کړی دی او هیڅوک زما په تورمه نیسي. ماته چې مینې دا خبرې وکړې دومره زړه مې ورباندې خوږ شو چې حد یې نه کیږي. ځان راته د ټولي دنیا ظالم او بې انصافه ښکاره شو چې زه له مینې سره څه کوم او دا راسره څه کوي. زه هم ونه توانیدم چې خفگان ته نوره ادامه ورکړم، په غیږ کې مې غریبه ټینگه ونيول او دومره مې ورسره وژړل چې مانو په خپل ژوند کې هومره نه وو ژړلي اونه مې هم په یاد وو چې مادي په ډیروخت ژړلي وي. په ژړاکي مې معذورت او بخښنه ځني وغوښته او ډیره پښیماني مې وښوده او ورته مې ټینگه وعده ورکړه چې دا کار به بیا هیڅ کله نه تکرار یږي.

بیرته سره خوشحاله شوو خود موضوع څخه مې خبره نه کړه. په داسې مې مینې ته وویل چې څو به ددې دمور کورته ترڅو هغه هم په کومه خبره چې مینې ورته کړې وه له هغې خبرې خبره اوله تشویشه څخه خلاصه کړو. هلته زه او مینه دواړه ولاړلو، د مینې له مور سره موزیات مجلس وکړ، که څه هم چې د مینې مور په دې ډیره ویریدله وه چې مینې ورته ویلي و که زه مړه شوم نو زما په تور هیڅوک مه نیسي، خو کله چې یې د مینې په څهره او شونډو کې خندا خوره ولیده زیاته خوشحاله او نور یې دهغې د مرګ دلیل هم نه دي پوښتلې چې په کم دلیل سره مینې غوښتل چې ځان مړ کي. هغه ورځ او هغه شپه مو ورسره تیره کړه او سباته بیرته دواړه راغلو خپل کورته. په کور کې مینه بیا راته ټینگه شوه او زما د پریښانۍ علت یې راڅخه وپوښتی؟ ما ورته درواغ ویل او ډول ډول بهانې مې ورته کولې، خومینه ډیره ځیرکه، هوښیاره او چالاکه وه پوهیده چې زه ورته

درواغ وایم، اخرته یی قسم راکړ چې (ستادي د الله پاک په سپڅلی ذات سره قسم وي که به رښتیا نه راته وایي؟)

ماورته وویل:

که رښتیا می درته وویل نوییادي بد راڅخه راځي.

داکیسه پردغه ځای پریرده، ځکه که له دې کیسې څخه خبره شوې ډیره به پرې خوا بدې او پریشانه شي.

_ زه وعده درکوم چې هرډول کیسه وي ورباندي نه خفه کیږم.

_ ته له دې موضوع تیره شه. زه به یوه بله کیسه درته وکړم ته راته غوږ ونیسه.

_ ما قسم د الله جل جلاله په ذات سره درکړ، نوري کیسې نه اورم اورتا ته کوه یی هم مه.

_ زه نه غواړم چې تاله خپل قسمت څخه خفه کړم.

_ زه د دنیا له بنو قسمت لرونکو څخه یم بیا ولي گيله کوم له خدايه جل جلاله زرځلي شکرکوم چې تاغوندي خاوند لرم اوته می په نصیب شوی یی. بیا راته دا مه وایه چې له قسمته به گيله منه شي.

_ مه کوه مینې! راځه چې له دې کیسې تیر شو اودا دیو راز په شکل وساتو.

_ ترڅو چې دي داپته کیسه اوداپته راز نه وي راته ویلي ترهغو به کراره نه شم.

_ ولي دومره ټینگار ورباندي کوي.

_ ستا له وجي څخه ډیر راباندي گران یی پرتامی یو اغزی هم نه لوریږي چې خوږ دي کړي.

_ داکیسه به ماوتا سره بیل کړي اوف اوف اوف اوف!!!! خو.....

اوپه منځ کي به مو جلاوالي راشي.

ددې خبرې په کیدو سره مینې حیرانه پاته شوه یو سوړ اسویلی یې وکینس اوراته وویل:

داته څه وایي؟ بیا دغسې مه وایه ددې خبرې په کیدو سره ژړه غونې شوه.

ماورته وویل:

ته مامجبوروي. داکیسه همداسې ده چې زما اوستاپه منځ کې به جلاوالي راولي. زه نه غواړم چې داکیسه درته وکړم اوته مې ورته مجبوروي.

_ خیرده اوس خوبه یې حتماً راته ووايي، ځکه زه ستاد خوشحالی لپاره هرڅه کولوته تیاره یم هغه که زما اوستاجلاوالي هم وي.

_ چې نه مې پرېږدې نوراته غوږېشه. ټوله کیسه مې مینې ته ټکي په ټکي له ماشومتوبه نیولي ترهغه وخته چې د څانګې له کوره راغلم خپل کورته. ماچې داخپله کیسه مینې ته کول، ددې له سترگو څخه اوبنګي څاڅکي څاڅکي لکه دکوټۍ له چت څخه چې دباران په وخت کې کله ناکله اوبه راڅاڅي اوهره اوبنګه یې په سپن منځ داسې یو په بل پسې معلومیده لکه دسپنوملغلرو تارچې وشکېږي. کیسه یې په ډیرغوراودقت سره واوریدله اودخوشیبولپاره غلې پاته شوه. وروسته یې خپل سکوت مات کړ راته وویل:

ته له څانګې سره زیاته مینه لري؟

_ له اندازې وتلې مینه چې بل یې هیڅوک له چاسره نه کوي او هیڅ حد یې نه وي.

_ له هغې سره واده وکړه.

_ ماستاسره واده کړی دی.

_ څه پروا لري. په اسلام کې خونارینه ته څلور ودونه روادې، تاخویو واده کړی.

_ داسلام له نامه قربان شم. دافکریوازي ستاسره شته، له نورو سره نشته. څوک چې یو واده ولري بیا دوهم واده ورته څوک نه ورکوي، ځکه وایي چې یو واده لري بل نوڅه کوي. یوازي باید له

هنگي سره ژوندو ڪري، داسي ڇوڪ نشته چي خپله نازلې لور په بن ور ڪري، ڇڪه دهغوي دانظروي چي بن نو اورده ڇوڪ خپله لورا ورته اچول غواڙي. هو ور به يي ڪري داسي ڇوڪ چي هنگه به غريبان، مظلومان، بيچاره اويا ڪوم عيب لرون ڪي وي.

زه خود رته نه وائيم چي مابه په اور ڪي وسو ڇوي، خيرده زه دي په اورو سو ڇيرم، خو چي ستاسترگي وينم دا راته ڪافي دي.

تاته مي مخڪي هم وويل چي ستافڪر دنور په شان نه دي.

بنه نو چي داسي ده زه ستا په مقصد پوه شوم. دا راته ووايه زه هم درباندي گرانه يم؟

بي له شڪه چي راباندي گرانه يي.

شڪري ادا ڪراورته وويل:

بيا زما يوه خبره مني چي درته ويي ڪم؟

حتماً يي منم. داخو معلومداره خبره ده.

نو چي داسي ده بيا ماته طلاق را ڪه.

ڪله چي يي دطلاق راته وويل ورته په غوصه شوم اوورته ومي ويل:

چپ شه ليوني! چي بيا دي له خولي څخه دطلاق نوم ونه وزي. ليوني خويم ته ڪه هرڅه راته

وايي هنگسي يم. زه دا هرڅه ستاد خوشحالي لپاره ڪوم.

زه نه غواڙم چي خوشحاله شم.

مگر زه غواڙم. زه غواڙم چي ته خپل هدف ته ورسيري اوله څانگي سره واده و ڪري. دا زماله ارمانو اواميدونو څخه يواميد او يو ارمان دي بايد را پوره يي ڪري. تاو عده هم راسره ڪري ده.

داسي وعده خومي نه ده درسره ڪري چي طلاق در ڪم.

— حتمي به ماته طلاق را کوي.

— زه به مي مور، کورنۍ، خپلوان، دوستان او انډيو الانوته څه وایم، چي په کم دلیل سره مي تاته طلاق درکړ او ولي؟

— ته دهغوي په اړه هيڅ غم مه کوه. زه په هغه کي درسره مرسته کوم، ټولي لاري زه درنښيم.

— يعني څنگه لاري؟

— داسي لاري درته نښيم چي هيڅوک به داگمان ونه کړي چي تاماته پرځاي طلاق نه دي را کړي بلکي ټول به وايي چي دا يي بيخي پرځاي کارو کړ. زه به داسي کارونه شروع کړم چي دهغه کارونه په کولو سره هغه که زمادوستان او خپلوان دي او که ستا دهغوو ټولو به زما څخه بد راځي اوزه به دټولو په نظر بده يم. وايي به چي دا يي ډير بڼه کارو کړ چي طلاقه يي کړه.

— ته خپله په دې کار کولو راضي او خوشحاله يي؟

— که خوشحاله نه وم بيا مي درته نه ويل نه مي درته دا لاري ښودې. زما څخه بيغمه اوسه په دې کار کولو زياته خوشحاليږم. زه يي په دې کار راضي کړم ترڅو ورته طلاق ورکړم اوله څانگې سره واده وکړم. پر جمیل کا کا او سپوږمۍ خاله خوزيات گران يم بيخي دزوی په سترگوراته گوري. او په څانگې هم زما خوي او کرداريي ډير خوښ دي. په دې کار سره به خپل مقصد ته ورسېږم.

يوولسم خيرڪي

په لومړي قدم کي مينې دکورټول مسوليتونه چي ورله غاږې وله ټولوته يي شاه وروگرزول او هغه يي زما مورته ورله غاږې کړل. په دوهم قدم يي په کور کي له ټولو سره جنگونه او جنگالونه شروع کړل، که مي موروه که مي خوروه او که مي ورويه ول، يويي هم نه دي پرايښي او له ټولو سره به يي په ناحقه جنگونه او جنگالونه کول. په دريم قدم کي يي زما خدمت ته شاه را واپول، زه به يي خوني ته نه پريښودم او بيخي به يي زما پروانه درلوده. زه به چي کله له موراو ورونيو سره ناست وم دهغوي په مخ کي به يي سپک کړم او هغوي ته به يي کم بنودلم او ورته ويل به يي چي په هغه ښه وروريا زوي چي تاسي يي لري؟ په څلورم قدم کي يي زما له خپلوانو سره بد چلند شروع کړ او هغوي ته به يي بيخايه او دنه کيدو خبري کولې. کوم څوک به چي زمونږ کورته د پوښتنې لپاره راتلل، هغوي ته به يي سپکي سپوري کولې او هغوي به يي په راتگ پښيماڼه کړل. زما موروې ته حيرانه پاته وه چي دا مينې څنگه يو په يو يي ځان ته دومره زيات بدلون ورکړ؟ څنگه يي بي شرمۍ ته ملا وتړله؟ دا خو ډيره مهربانه او کارېگره نجلۍ وه، په دې اوس څه وشول او څه ټکه ورباندي ولويدله؟ دا نجلۍ نظر شوه که څه بلا ووهله؟ دا هغه کارونه وو چي زما موراو زما ټولي کورنۍ ته ډير ستونزمن تمام شول او په يوه مياشت کي ورڅخه ټول ناراضه شول او هرڅه کونښن چي مي کورنۍ ورباندي وکړ خپل پخواني حالت ته يي نشوای راوستلای. نه په نصيحت لاري ته راتله او نه هم په ويلو پوهيده، لکه پر غوړ لوښي چي سرې اوبه واچوې. همدا سي زما دکورنۍ ټول کونښنونه پرميني هېڅ اثر نه کاوه او نه هم دې خپله اراده بدله کړه. ورځ تربلي يي کوم گرانښت چي دې زمونږ په کورنۍ کي پيدا کړي وه، په دغه يوه مياشت کي يي پوره له لاسه ورکړ. په ټوله کورنۍ کي داسي څوک نه شو پاته چي له مينې څخه به يي ښه راتلله ټولوبده ايسول. ټولو ورڅخه کرکه او نفرت کاوه. مورمي زما حالت زما په کور کي ليدی او تر هر چايي راباندي خوا بده وه. کم وخت به چي چا په ما پسې يوه ناحقه خبره کړې وه نو مور به مي ډير ورباندي خفه کيده. دمور مي دميني دا چلند نور نشوز غملاي يوه ورځ يي خپلي خوني ته وروغوښتم، راته يي وويل:

(زويه! زه خونه پوهيږم چي ميني ولي خپله رويه ته داسي بدلون ورکړ؟ ولي له مونږ سره داسي کوي؟ چا خوبه څه نه وي ورته ويلي؟ چي له مونږ سره دي داسي چلند وکړي؟ اخير دا خو ډيره هوبنډياريه او کار يگره نجلۍ وه. هغه کارخويي په بلاپسي، نه دي کوي، دا جنگونه او جنجالونه يې څوک نه شي زغملاي. مونږ خو خير ستا سره هم دغسي رويه کوي. تر خوبه دا بدنامي زغمو. په ټول کلي کي ددې په اړه خبري کيږي. ټول عالم او جهان راباندي خاندې، دټولو دپسڅند او ريشڅند شولو، بايد يو څه وکړو).

مامي مورته وويل:

زه خپله ورته حيران پاته يم، نه پوهيږم څه وکړم موري؟
_نوري خوتولي لاري راباندي بندي شوې پرته ديوي لاري څخه.

_هغه څنگه لارده؟

(_درته ويلاي نشم خوزياته مجبوره يم).

_حتماً راته ووايه موري! زه خوستا هره خبره منم او ستا هره خبره ماته ډيره ارزښتمنده وي.

(_زويه! که زما خبره منې نوميني ته طلاق ورکړه. پرته له طلاقه څخه بله يوه لاره نه لرو. تر خوبه ورسره په تکليف يو زما خو چي څه زده وو هغه مي ټول ورباندي وکړل، خوشمه نه شوه او نه يې بدلون وکړ).

_څنگه چي ستا خوبه وي موري! زه ستاله فيصلې څخه نه اوږم.

(_زما دغه فيصله ده چي نوري له شره څخه ځان خلاص کړو ترڅو د تل لپاره ځني بيغمه شو. که نور څه نه وي هغه يوه گوله ډوډۍ خوبه په ارامه سره خورو. ته بيغمه اوسه دستي درته کوزده کوم. بڼه خو پيدا کيږي، ددې خواوس دومره هواده چي بيخي څوک په نظرنه ورځي. دابه هم پوهه شي. اوس به دا وايي چي دوي ماته ضرورت لري او هرڅه چي زه کوم څوک به څه نه راته وايي. بس ده ډير مراعت موددې وکړ).

زه ورته ووايم او که ته ورته وایي؟ چي نور دي په مخه بڼه شه. _ (ته ورته ووايي زويه! ته يې له کوره وباسه. په دې کار کولو سره هېڅ شرم او حيا او ويره هم له چامه کوه او نه هم دا کار د شرم او ويره دی. مایي له مور سره هم خبري کړي دي، دهغې هم همدازما رایه وه).

_ بڼه مور يې هم په دې کار کولو سره خوشحاله ده؟

_ هوزويه! ټول باندي خوشحاله دي. ماخو ستا په خاطراته نه ويل ځکه ماداگمان کاوي چي ته به ورسره مينه لري او ستا به زړه نه باندي کيږي، خو چي پوه شوم ستا سره هم بد چلند کوي).

_ يا موري! ته خو چي هرڅه راته ووايه زه هغه کوم.

_ بس نو همدا نن شپه ورته طلاق ورکړه او خپل کورته يې واستوه ورته ووايه چي نور زما او ستا په منځ کي د خاوند او ميرمنې هېڅ رسته نه ده پاته. ته پوه شه او کار دي. (مورته مي وعده ورکړه چي دا کار به حتماً نن سرته رسوم او مينې ته به طلاق ورکوم. خپلي خوني ته راغلم او مينې ته مي دمور ټوله کيسه وکړه چي اوس نو په خپل پلان کي کاميابه شول. کله مي چي مينې ته دا وويل، سړبي سره وگرځيدی او په ځمکه وغورځيده. او به مي ور باندي وپاشلي ترڅو بيرته پرسد شوه. سترگي يې له اوبڼکو ډکي وي په هغه ډکي سترگويي راته وويل:

اخير خپل هدف ته ورسيدو. څوک را باندي پوهه هم نه شوو مادرته ويلي وو چي ستا په خاطر هرڅه کولو ته تياره يم که څه هغه زما او ستا جلا والي وي. کاشکي خوزه په اول کي خبره واي. زما ستا دهغه شپې خفگان ډير ارمان دی کاشکي خوزه هغه وخت خبره وم. ته پوهيږي له هغې ورځي راهستي چي تاماته د څانگې په اړه څه ويلي وو، له هغې ورځي راهستي سهار او ماښام ستا سوديو ځاي کيدو په ارمان سر توره سرد الله (ج) دربارته ناسته يم. الله جل جلاله دي زما ژوند تا سود او وړو ته درکړي. ترڅو چي ژوندي ياست خوشحاله و اوسئ. زه درته يوه بله لاره بنيم هغه دا چي هرڅومره ژر چي کيږي له څانگې سره کوزده وکړه او هغه وغواړه. وخت به نه په کي باسي. يوه خبره لا درته بله کوم هغه دا چي کله چي دي له څانگې سره واده وکړ او هغه دي کورته راوستله نو به مورته ووايي چي ما په څه خاطر له مينې سره بد چلند کاوه. يوه خبره لا بله درته کوم، خپل

ورونو ته به دي هم ووايي او خپلو خوندو ته دي هم چي ماولي له هغوي سره ښه رويه نه کوله او دهغوي زړونه مي ورمات کړل. يوه اخيري خبره لادرته کوم، کله چي دي له خانگي سره واده وکړنوبه ورته وايي ستا ډير خيال وختي ته خپل ځان ورته وښيه او ورته وبه وايي چي هر سهار درته سپيلني دودوي او هره ورځ دي درباندي عطروهي. ورته وايي به چي هر ماښام کله چي بيديدم نو ستا سردې په خپلو ځنگانونو کښيږدي او ستا په سرکي دي خپلي گوتي ووهي او په نازنازي درته ډغيري ترهغو پوري ترخوچي بيده شوی نه يي. دابه ورته وايي چي يوه ورځ څه يوه ثانيه دي خفه کيدل خولا پرلويه لار پريږده خفگان کولو ته پري نه ږدي. او دابه هم ورته وايي چي ستاد مور ډير خيال وساتي او له خپلي مور څخه زياته ستا دمور سره محبت وکړي او يوه کارته يي پرينږدي ورته وايي به چي زما له خوندو سره به دومره مينه کوي چي زه يي هيره شم او ورته ووايه چي زما د خپلو انوزړونه لاسته راوړه ترخوزه يي هيره شم. له نيږدي گاونډيانو سره به ښه رويه کوي ترخود هغوي هم زه هيره شم. دا خبري مينې يوپه بل پسې په يوه دقيقه کي راته وکړې او وروسته له دې په غيږکي راولويدل او زما په اوږه يي خپل سرکښود، دومره په زوره زوره يي راته ژړل چي ماهغسي ژړا په خپل ژوند کي دهیچا څخه نه وه اوريدلې او نه مي هم ليدلې وه. دومره يي وژړل چي زما کميس يي په خپلو اوښکوراته داسي لوند خيشت کړلکه يو جيک اوبه چي يي راباندي اچولي وي. ما هم خپله حوصله او توان له لاسه ورکړ او په ژړا ورسره سرشوم، خوميني چي کله زما ژړا او اوښکي وليدې نو په خپل ښايسته او مبارکولاسونويي راپاکولې او هم يي زما اوښکي مچولې اوراته وويل:

ستاله هري اوښکي څخه قربان شم، زه دومره ظالمه شوم چي ستا اوښکي زما له وجي راتوي شوې؟ تا په ما اوښکي توي کړي؟ زه خودي هري اوښکي ته دود او سپيلنی شم. ستاهره اوښکه زما تر ټول ځان لا ډيره بارزښته ده، بيا نوولي داسي وکړم زما د زړگي سره په مامه ژاړه. په مامه خفه کيږه....

لنډه داچي ټوله شپه مودواړو په اوښکو تويولو او ژړلو باندي تيره کړه کله چي سهار شو نوراته وويل:

زه نودرڅخه ځم ته به يوه وعده راسره کوي.

__څنگه وعده؟

__دخپل ځان به خيال ساتي.

__دا وعده دي پوره کوم.

__دزړه سره! نور نوراته اجازه راکړه درڅخه رخصتيږم. ته به نه راسره ځي؟

__دا خوا مکان نه لري. ترکوره دي رسوم.

__زما دغه يوه جوړه کالي بس دي، زما ټول شيان ستا وستا تر څانگي قربان دي.

__دغسي زه نه کوم، ټول شيان به درسره وږي؟

__يا!!! يوشی هم دځان سره نه وږم.

__نو معنی دا چي په دې ته نه يې خوشحاله؟

__ښه نو چي داسي ده يوازي کالي مي راسره وږم.

__سره زړه دي هم درسره وږي.

__هغه يې ستا!!! کله چي دي لاس بند شو، په ښه به درشي.

__که دي راته پريښودل بيا به راته ياد يږي.

__شکر دي خدايه جل جلاله چي دغومره درباندي گرانه يم. بل ارمان نه لرم.

__نودا خبره دي هم په دې مانا ده چي ته نه يې خوشحاله ترڅو زما څخه جلا شي؟

__اه!!! وږم يې وږم يې. خونور هيڅ شي نه وږم، ځکه نور شيان خوستادي اوراته ټينگيږي به لاهم نه

— صحي ده. درځه چي څو خوبيا هم درته وایم که دي زړه نه وي زه له دې کاره تیریریم؟ هرڅه به بیرته له سره جوړ کړو.

— له دومره زیاتو کونښنونو سره لا غواړي بیرته له دې کاره تیر شو. په څومره زحمت دې ځای ته ورسیدو. راځه چي څو نور بحث نه سره اوږدوؤ. زه هم ورسره روان شوم او ترخپله کوره مي راوړسول. طلاق نامه مي مخکي لا ورته لیکلې وه او هغه مي ورته په کورکي ورکړه.

دوولسم څپرکی

د مینې طلاق زه ډیر متاثره اوبیخي ډیری غمگین کړم. په لومړیو ورځو کې دومره په تکلیف شوم چې غوښتل مې بیرته ورشم اوددې کورنۍ ته زما اوددې په منځ کې چې کوم رازو، ټول ورځني خبرکړم، خودامې هم ونشو کړای. مورمې هم ډیره راباندې زهیره وه، په دې چې زه به ډیر زهیر وم. واقعاً چې تردریو اوونیو پورې دومره وځوړیدم چې بیا مې د څانگې مینه هیره شوه. دابه مې په خیال کې لانه راگرځیده چې مادي یو وخت له دې سره مینه کړې وي. بس نو قدرتي کارونه وه چې زما سره کیدل، مورمې وروسته له څلورو اوونیو څخه راته وویل:

(زویه! زه خونور ستا دا ځوړیدل نشم زغملای چې هره ورځ پرتا باندې تیرېږي. زه ستاد کوزدې بندوبست کوم. نوره داغم ته دپای ټکي کنسېږدو. دا ټول غمونه دهغې بې شرمې له لاسه دي، خدای جل جلاله دي داپه ټول ژوند نه ښادوي.)

ماورته وویل:

یامورې! دغسې مه وایه اومه هغې ته څه وایه؟ ملامتي په ماکي ده، زه خپله دغه حالت ته ورسیدم. هغې ته زما په خاطر څه مه وایه.

— څه به لا زه نه ورته وایم. په ټول کلي کې یې سترگې راټیټې کړې. په تاکی یې زړه خوړین کړ. ته یې لا طرفداري کوې؟ چې داسې ټوکړتو کړی و وینم لابه مې زړه په سوړ نه شي.

— اوف مورې! داسې راته مه وایه له دې څخه به مې هم نور حالت خراب شي. زه له هغې سره اوس هم مینه لرم. کم تر کمه خوزما له وجې څه مه ورته وایه اوس خو ولاړه او خپله سزایې هم ولیده، نور لا څه په کوي په څوارکۍ باندې.

— ته ورته څوارکۍ لاهم وایې؟ څوارکۍ دي له خوره ووزې. سمه ده چې ته ورباندې خفه کېږي بیا به ستا په وړاندې ورته څه نه وایم. چې تیر شول هغه هیر شول. رابه شم خپلي موضوع ته. زویه! د عبد الغفار لورمې درته خوبه کړې، که ستا خوبه وي نو همد اوس به ورشم ستا په مرکه

باندي. دستي يي را کوي. ځکه هغوي زمونږ د کور د ژونده خبر دي. ښه بي غرضه خلک دي، وړ مو هم سره وزي .

مورمي چي ماته د عبدالغفار د لور د اوويل نو د فکرونو دنيا يو وړم څانگې ته ، چي ما خود اهرڅه د څانگې لپاره د ځان لپاره قبول کړل ، پرته د څانگې خوزه هيڅوک نه کوم له هغې سره مينه لرم او د هغې لپاره مي مينه طلاقه کړه. د مينې په رقم ښځه خوبيا کله پيدا کولاي شم. څومره مينه ناکه ، صبر ناکه ، هونبیاره ، دينداره او دا ټول خويونه پکښي وه. هغسي ښځه به هيڅ کله هم پيدا نه کړم خواوس بايد له څانگې سره واده وکړم او دا ځکه چي د څانگې له وجي څه مي مينه له لاسه ورکړه. بس نورمي د شرم او حيا دروازه ماته کړه او ورته ومي ويل:

موري! که غواړي چي کوزده راته وکړي نو د سپوږمۍ خاله لور څانگه راته وغواړه ، د هغې پرته زه بل هيڅوک نه کوم. د هغوي له کړه وړو څخه مونږ ټول خبريو او ښه درانه کورنۍ ده. څانگه به هم ستا د يرعزت وکړي له وخته سره شناخته يو ، يو بل ښه سره پيژنو. څانگه هم ښه کارنده ده د ښو اخلاقو برخمنه ده او س دي هم ښه خيال ساتي ، عزت دي کوي او په درنه سترگه درته گوري. له هغې پرته به بله ښه نجلۍ په هيڅ ځاي کي پيدا نه کړي.

_ څانگه هم ښه نجلۍ ده. هغه مي هم درته خوښه ده. خوزويه! دا د عبدالغفار لور تر څانگې يو په سله ښايسته او کارنده ده ، ماليدلې ده او تر تا په دواړو ښه خبره يم .

_ موري! زه نور په ښه والي او ښايسته والي پسې نه گرځم يوازي او يوازي څانگه غواړم ، که رښتيا درته ووايم ، له هغې سره مينه هم لرم .

_ ښه نو چي داسي ده بيا خوشحي ده. زه نه پوهيدم چي ته د هغې عاشق يي؟ بيا خو هغه در غواړم . هغه دي نو خوښه ده؟

_ هو موري! هغه مي ډيره خوښه ده که دي هغه راوغوښتل نو ان شاء الله هرڅه به سم شي .

_ خير صبا به پروخت ورشم ، هم به ددوي پوښتنه وکړم هم به ورته دا خبره ياده کړم نور نو بيغمه کښينه زه هم وروسته له څلورو اوونيو څخه لږ څه خوشحاله شوم. ټول پام مي بيا څانگې ته ور

واوښتی او دهغې دیوځاي کیدو په تمه وم. مورمې په داصبا ددوي کورته ورغله. گوري چې ډله ډله
 ښځې ځي اوراځي. داهم له یوې ډلې سره ملگرې شوه او د سپوږمۍ خاله سره کښیناسته. مورمې
 چې سپوږمۍ خاله ته وکتل، سترگې یې له ډیرو ژړلو څخه تکی سرې شوې وې، خوږغ یې ونه کړ
 او په غم کې یې ځان ورسره شریک کړ. یوې ښځې ورته تسلي ورکول ورته ویل یې چې داخو قدرتي
 کارونه دي. ټول به مړه کیږو، هرژوندی روح باعث کیدونکي دمرگ وي. دادې دخدای جل جلاله
 ارمان نه کوي شهیده شوه، ټوله کورنۍ یې ځني خوشحاله وه. دټولوزړه یې ځان ته را وړي. له
 کوچنۍ سره کوچنۍ وه له لوي سره لويه وه. هر مسکین غریب به چې ورته ودریدی دخپلي خولې
 ډوډۍ یې ورنیمي کول او ورکول به یې. ټول صفتونه پکښې وو، الله جل جلاله دي ورته جنت
 ورکړي. دهیچا زړه یې نه دی ازار کړی هرڅوک ځني خوشحاله دي. ستاخوړ وه، مونږته هم له خپلې
 خوږڅخه کمه نه وه. که مو خپله خوړ مړه شوې وه لابه مود غومره خوانه وای باندي بده شوې. مورمې
 چې له دې ښځه څه دا خبرې واوریدې، نو پوهه شوه چې د سپوږمۍ خاله خوړ مړه شوې، نو یې ورته
 ډاډ ورکړ، چې داخو ټولي قدرتي پیښې دي، هیڅوک به له خدای جل جلاله ژوندی نه پاته کیږي
 څوک چې داسې یوښه نوم اوښه صفتونه له ځانه سره یوسي، له هغې به بله بختوره نه وي. هغه دي
 نه دي اوریدلي چې وایي:

(داسې مه مړه چې ته ژاړې خلک ځانه دي... داسې ومړه چې ته ځانه دي خلک ژاړي.) ستاخوړ خو
 ډیره لایقه او بختوره وه، هیڅوک یې نه دي زورولي.

سپوږمۍ خاله ورته وویل:

په ښه والي کې یې خبره نه وه، کوچني کوچني اولادونه یې پاته شول، هغه به نواوس څوک پالي
 او هغه به څه کوي. د سپوږمۍ خاله په دې خبرو سره مورمې او نورو ښځو ورته وویل:

دا خبرې مه کوه الله جل جلاله درڅخه ناراضه کیږي. پالونکی،

روزي رسونکی، ساتونکی او بڅبونکی یوازي او یوازي یو الله جل جلاله دی. هغه یې پالي
 او روزي هم ورته رسوي. هرچاته چې څومره روزي مقررې شوې وي هغومره ورته رسیږي. ټوله خلک

به ورباندي مهربانه کړي، داسي به يې ساتي لکه خپل اولادونه. يتيم ته خدای جل جلاله څومره حق ورکړی دی، هيڅوک يې حق ترپښو نه شي لاندې کولای.

لنډه داچې مورمي يوه مياشت د سپوږمۍ خاله کورته هره ورځ ورتلل او ددوي لپاره به يې پيرکي، روغاني او کله کله به يې له ځانه سره ميوه هم وروړه. ترمازنگره به ورسره وه، ترڅو فکري يوپه بله شي. مور څومي زما دمركې لپاره ورغلي وه، خود خدای جل جلاله او انسان اراده يوه نه وي. مرکه ولاړه ترڅلورومياشتو پوري وځنډيده. نه مي مور په دې وتوانيده چې ورته ووايه او نه هم ما. څويوه ورځ مي دا په فکري راوگرځيدل چې د جميل کاكا نيرېدې ملگری چې ده ورسره زياته ناسته ولاړه درلوده ووينم او هغه ته ټوله کسيه وکړم، گوندي هغه دا کار سره ورسوي همدا تصميم مي ونيوي او ورته راغلم ځان مي ورته معرفي کړ. خپله کيسه مي سرتريايه ورته وکړه. هغه د جميل کاكا ملگری چې ولي محمد کاكا نوميدی راته ټينگه وعده راکړه چې زه ورته وايم او دا کار ماته ترهرچا پراسانه دی.

ما ورته دا وويل.

ډير پام دي وي چې درڅخه پوه نه شي. ځکه زه هغوي ته ډير نيرېدې شوی يم او په ماباندي ډير باور لري. هسي نه چې د تل لپاره راڅخه خوابدي شي. ته به په داسي يوانداز سره ورته وايي چې مابه وروښيه چې دغه هلک خوستاسو کورته ډير ځي او راځي او پرتاهم ډير گران دی، له دغه هلک سره که دوستي وکړې نو نور به هم سره نيرېدې شي.

ولي محمد کاكا راته وويل:

زويه! ماترتا ډير کميسونه زاړه کړيدي. په دې اړه راته څه مه وايه. زه په تا او ستا په مقصد پوه شوم. ته نه غواړي چې خپل باور له لاسه ورکړې. ستا نيت ډير صفا دی څوک چې مين وي نو د هېچا پروانه کوي. نه دعزت پروا لري او نه دشرم. نه دښواو نه دبدو. ټول فکري له خپلي معشوقې سره وي چې په هر ترتيب وي بايد هغه ترلاسه کړي. ته مي په دايوه ديد سره سرتريايه

که زه درسره نه وم؟ (ناول)

وپیژندلی چي څنگه یو انسان یې. ورځه ماته دوې ورځي وخت را کړه بیا وروسته له دوو ورځو څخه راشه ما هم له ولي محمد کا کا څخه رخصت واخیست او خپل کورته راغلم .

ديارلسم څپرکی

کورناست وم چي دمسجد په گویا (لوډ سپیکر) کي مي داتر غوږ شول چي داشرف اکا لورپه وفات رسيدلې ده، نن پريوولسو بجو خاورو ته سپارل کيږي، دوستان او خپلوان دي خبروي. دا جمله يي دري ځلي تکرار کړل. کله چي مي دا واوريدل يو سوړ اسويلی مي وکيښ. اوف مي وکړ چي

خدايه جل جلاله دا څه پيښ شول. داشرف اکالور خوزما ميرمن مينه ده ايامينه وفات شوه؟ حيران پاته وم چي څه وکړم. کورته خويي نه شم ورتللاي او کمک ته خويي بيخي. ډير ددوي کورنۍ ته خرمنځي وم. ددوي دکورنۍ يوه کوچني ته مي لاسم نشو کتلاي. بيخي مي پرځمکه تاب نه کيدی، په خپله خونه کي به يوې اوبلي خواته تلم او راتلم. ډيره خوامي بده وه چي داتول زماله لاسه وشول. که مي طلاق ورته نه وای ورکړی نو نن به له داسي يو حالت سره نه وم مخامخ شوی. له ځانه مي کرکه وشوه او پرځان مي لعنت ويل. ساعت ته مي وکتل ورو ورو ديوولسو بجو خواته وخت رسيدی، کله چي يوولس بجې لا پوره شوي نه وې نو مي ځان په يو غټ پټو کي پټ کړ او دهديرې په لور مي حرکت وکړ. په هديره کي ډير خلک سره يوځاي کار کاوه او دميني لپاره يي قبر جوړوي. زه ورته يو گونبه ځاي کښيښتم، قبر راته معلوميدی قبر ته مي کتل چي دفکر نړۍ يو وړم هغه شپواو ورځو ته چي زما اودميني واده وو. څه واده مو وو او څومره سره خوشحاله وو. دا په ما ډيره گرانه وه او زه پردې. مايي گرانبت او ملگرتيا تر ډيرې مودې ونه رسول او دامي په نيمه لار پريښوده. مگريوه داوه چي زما گرانبت يي تر قبره پوري ورسوی. ماته يي گرانبت مخکي هم څرگند وو او س خونو بيخي. پوه شوم چي زما جديي نشو زغملاي. پوه شوم چي له ما پرته ورته ژوند بي مانا او بي رنگه و. پوه شوم چي زما محبت يي تر تورو خاورو پوري ورسوی. مگريو زه ظالم وم چي مايي دميني هيڅ قدر ونه کړ. مايي دا احساساتو هيڅ قدر ونه کړ. مايي دپاته کيدو او ورسره دښه ژوند کولو ترڅو چي ژوندي يو هيڅ قدر ونه کړ. مايي منزل ته تر رسيدو هيڅ قدر او پروا ونه کړه، په نيمه لاره مي پريښوده. په نيمه لاره په توره شپه کي مي تنها پرسپيره دښته پريښوده. افسوس زما پر حال مايي ولي په ژوند قدر ونه کړ او ولي ستا له احساساتو سره مي لوبي وکړې. کاشکي خودا قبرنن

ماته جوړشوی وای. ددې قبر خواصلي زه لایق وم ته نه وې. ای پرودگار! په دنیا کې خویي هیڅ بنادي ونه لیده، ته یې په قبر کې خوشحالي ورنصیب کړې. د دنیا د توري شپې عوض یې په قبر کې ورته ورکړې. ای پرودگار! ته یې وبخښې. ددې ټول زحمتونه چې په قبر کې ورته ورکول کېږي هغه ماته په ژوند کې راکړې. ای پرودگار! جل جلاله! تاخپله ویلي دي چې کومه ښځه مړه شي او خاوند یې ځني خوشحاله وي هغه به جنتي وي، ته ورته جنت ورکړې. شاه او خوامي وکتل ځان ته ډیر په قهر وم، ومي لیدل چې د مینې جنازه را روانه ده او د خداي جل جلاله مخلوق په پسي دی ماهم وروغستل او په جنازه کې مې ځان ورگډ کړ. تریو څه ځایه مې ددې جنازه په خپلو گنهارو اوږو راواخیسته. جنازه مې پراوږوده چې د مینې مشر ورور غلام نبی ولیدم راوي غغستل زما څخه یې جنازه واخیسته او سوکه یې راته وویل:

که له ځانه سره ښه کوي له دې ځایه ځان ورک کړه. بې شرمه بې وجدانه. که د جنازي خبره نه وای اوس به مې دلته د ټولو په مخ کې ټوټه ټوټه کړې وې. په ژوند کې دي څه ورسره وکړل چې اوس یې په مرگ کې ورسره کوي. ورځه په کمه چې راغلی یې په هغه بیرته ولاړ شه. دا ستا مرستی ته اړتیا نه لري. بې ننگه بې غیرته ستا په شان مې تر اوسه څوک نه وو لیدلی. ستا همدردی ته هیڅ ضرورت نشته. زه یې له هغه جنازې څخه پسي راواخیستم. تر کوره مې ژپل چې غلام نبی خورښتیا راته ویل. تر مابې ننگه بې غیرته بې وجدانه بې شرمه پردې دنیا بل هیڅوک نشته.

خوارلسم خپرکی

دمینې په فاتحه کي مي هم گله ونه شو کړاي ځکه ويريدم او شرميدم دمينې له ورونو څخه چي پريږدي خودي بې له هغه هم نه نوبياولي ځان ورباندي سپک کړم، دامې دځان لپاره خوبه کړه چي دمينې قبرته ورشم. زړه مي ډير ډک اوددې په حق کي مي ډير ظلم کړی و. هلته چي ورغلم گورم چي دمينې مور او خورنازدانه هم هلته دمينې له قبره سره ناستې دي. له دوي سره زه هم کښينا ستم. مور يي راته وويل:

مينه خوتورو خاورو درڅخه يوړه. دالاره يي خپله ځانته خوبه کړه. که يي ستاسره سرتيت کړي واي نونن به دغوتورو خاوروته نه واي تللي. زويه! له کومي ورځي چي تاسي جلا شوې ياست يوه ورځ يي هم له دعانه يي هيرکړی. دې به چي کله درته دعاوي کوله نوزه به ورته خواشني شوم او ورته ويل به مي چي اوس نودعاوي هيڅ مانانه لري. اول به دي ښه ورسره کول. خودې به راته ويل چي مورې! داسي مه وايه هغه اوس هم په ماله ټولي دنيا گران دی. داخوزما ناپوهي وه چي دهغه مينه او احساس مي درک نه کړل. مورې! ته پوهيږي چي زه په فريد څومره گرانه يم. زه يي درته هيڅ مثال نه شم درکولاي. څومابه دهغه سربيره هم نوره غوصه ورباندي وکړه چي دا خولا درباندي گران و چي په کورنۍ کي دی وشرماوه. ته پوهيږي چي طلاق څومره په يوه کورنۍ باندي بده اغيزه کوي ، مونږدي هم وشرمولو. دې به ماته ويل: مورې! چي تير شول هغه هير شول ، تير يادونه مه راته يادوه. مابه هم دا پرينسوده چي ته پوهيږي او کاردې ځکه دا ستا خپله رضا وه. زويه! ترهغه ساعته چي ژوندی وه تاته يي ښيرانه ده کړې اونه يي په سپکه سره ستانوم اخيستي دی.

کله به چي په کورکي ددې سره چا جنګ وکړ نو ستانوم به خامخا ياديدي نو دابه په هغه ورځ دومره خوشحاله وه چي اندازه يي نه کيده.

ماته چي کله دمينې مور دا خبري وکړې نور هم پسي وزوريدم. دومره مايوسه شوم چي نور نودمايوسۍ زورهم نه راباندي رسيده.

څه مي کړي واي اوڅه مي کولاي شو وخت له وخته تير و، هيڅ په لاس نه راتلل. دميني خورناز دانه چي زما خوبينه (دميرمن خور) کيده راته وويل:

يوه ورځ ميني ډيري بدي ورځي کولې. دومره يې وژړل چي زما د اگمان و چي نور به يې زړه له ډيري ژړا څخه ترخوله راولويږي، نو ددې د تسلي په وجه چي لږ يې زړه ارام شي ما تاته سپکي سپوري وکړې چي که تاو رسره ظلم نه واي کړي نو نن به ميني دغه حالت ته نه واي راغلې. داپه هغه حالت کي راولاړه شوه او زه يې داسي ووهلم چي ترهغه ورځي پوري يې زه نه وم وهلې. اه بڼه شو راپه ياد شول ستالپاره يې ماته يو ليک را کړي دی، هغه به درته بيا درکړم. ماته چي يې کله دليک يادونه وکړه، زړه کي مي سکون پيدا شو او دليک ويلو ته ډير نا کراره شوم. دستي مي نازوته وويل:

کله به هغه ليک ترما پوري راوړسوې؟

— سبا ما پښين به يې کورته دروليږم؟

— يا راليږه يې مه. ته يې خپله زمونږ کورته راوړه داسي نه وي چي هغه ليک بل چاته په لاس ورشي. سبا ما پښين نه بايد نن ما پښين يې راته راوړې. سمه ده زه بايد هغه ليک نن وگورم.

— سمه ده. ميني هم ورباندي تينگار کاوه چي داليک به زه تر تا پوري رسوم ته ما پښين کوريي چي دريې وږم؟

— هوزه حمتاً کوريم او تاته انتظار.

— زه هم درځم انشاء الله.

موريي راته وويل:

ستا يو امانت يې مونږ ته پري ايښي دی.

ورته بي قراره او ناقراره شوم. ژرمي پوښتنه ځني وکړه. مورجانې! دڅه شي امانت؟ ايا دميني امانت دی؟

هو. هم دمينې امانت او هم ستا.

زه حيران پاته شوم چې دا به څنگه امانت وي فکرمي وکړ چې سره زه راته نښي ورته ومي وويل:

د ميني زر خوبه نه رايا دوي؟

نه زويه! سره زه نه درنښم. ستا او د ميني اولاد ستاسو لور.

حيران شوم چې ماکله لور درلوده ما بيا دا گمان وکړ چې په مينه پسې يې د مور عصاب خراب شوي او خپله حافظه يې له لاسه ورکړې وې مالا خبره نه وه کړې

چې نازداني راته وويل:

(کله چې دې ميني ته طلاق ورکړ. نو هغه وخت مينه حامله وه. ته يې له دې راز نه خبرولې. دا ځکه دا ددې خپله غوښتنه وه. مونږ ټولو ته يې همدا ويلي و چې ترڅو چې دا ماشوم نه وي پيدا شوی ترهغو به بل هيڅوک نه خبريږي.) دهغه ساعت له خوشحالي څخه چې زه يې هيڅ بيا ن نشم کولاي. زما ټول خفگان او نا کراري په هغه يوې خبرې سره ورک شول او دامي يقيني خيال شو لکه مينه چې بيرته له قبره راپورته شوې وي. په خوله کې بند بند کيدم ورته ومي وويل:

ر...ر...ري...رښتيا څه وخت پيدا شوه؟ چيري ده؟

زمونږ په کور کې ده. اوس يې لا مياشت نه ده پوره شوې.

هيا جاني شوم غوښتل مي چې د ميني پر قبر ورپرېوزم او چې په وس مي کيږي هغومره ورته وژاړم خوبيرته مي ځان قابو کړ. په هغه لحظه مي ټوله دنيا هيره کړه، ټول غمونې راڅخه ورک شول. څه زخمونه مي چې په زړه خوړلي وه ټول بيرته له سره جوړ شول. د ستي مي دخپلې لور د ليدلو هيله وکړه خو ځوابنې مي راته اجازه را نه کړه اوراته ويي ويل:

(ترڅو چې هغه غټه شوې نه وي هيڅ کله به يې ونه وينې. اوبل د ميني وروڼه ستا څخه ډير خفه دي نو ته ددې کوښښ هم مه کوه چې له هغې سره ووينې کله چې هغه يوڅه غټه شوه بيا يې مونږ خپله تاسوته درکوو. د احم ددې (قبر ته يې گوته ونيول) غوښتنه ده او زه دا غوښتنه ورپوره کوم.) مام

نور ټينگار ورباندي ونه کړ او يوازي مي دنازدانې څخه دليک غوښتنه وکړه ترڅو هرڅومره چي
ژرکيري بايد هغه ترماپښين پوري راوړسوي. هغې هم وعده راکړه چي ما پښين ددوو بجوپه شاه
وخواکي به دميني ليک درته رسوم.

پنځلسم څپرکی

ما پښين دوي بجې او پنځلس دقيقې وې چې دروازه وټکيده. ژر ور ولاړ شوم، دروازه مي خلاصه کړه. گورم چې نازدانه ده او د مينې ليک يې په يو پلاستکي خلته کي اچولی او ماته يې راوسپاره. دستي راغلم خو نې ته له خلتې مي راوايستې او په يو پاکټ کي يې اچولې وو، پاکټ مي څيري کړ او د ليک په ويلو مي شروع وکړه.

(گرانه او هر ترڅه راتير فريده جانۀ! روغ صحت او سلامتي دي له پروردگارۀ جل جلاله څخه غواړم. ستا خوشحالي خوز ماد ژوند له مهمو هدفونو څخه وه. ماهيڅکله د ځان سلامتي او خوشحالي نده غوښتي، بلکي هميشه ستا په فکر او غم کي يم. زمادي خداي جل جلاله يو لمونځ هم نه قبلوي تر هغو وڅوچي مي تاته ستاد سلامتي او ستاد خوشحالي دعانه وي کي کړې.

خداي (ج) پاک ته هميشه زاري او عجز کوم چې ته خود فريد ټول غمونه، دردونه او بلاوي په ما کړې. په ماکه هر حال وي خيرزه يې قبولم او هر عذاب او غم ته تياره يم. که چيري ستا قسمت زما په لاس واي، مابه ستا له قسمته هغه ټوله غمونه او پريشاني کوم چې ستا په ژوند کي راتلونکي وي، هغه به مي ټولي ځني ايستلي او پرځاي به مي دومره خوشحالي او نيکبختي ځاي پرځاي کړي واي چې د دنيا د هيڅ بل چانه واي. خوافسوس چې دانه شم کولاي. له کمي ورځي چې دي زه کور ته دا ځيري ځل لپاره راوستلم، هر ما بنام له ځانه سره دا تصور کوم چې ته خو ولاړې بيرته به راځي، دواړي سترگي مي په دروازه کي وي، تر هغو څومي اميدنه څيزي تر څومي چې مور او نازدانه خور د بیده کيدو لپاره نه وي ويلي. دوي راته ډيروايي چې ته ولي له ځانه سره داسي ظلم کوي، هغه به هيڅ وخت ستا په ژوند کي بيا رانه شي. څه دي ورسره وکړل چې بيرته به درپسي راځي اوس خو هغه رشته کم چې موږ لوده د تل لپاره سره وشليده، بيا به هيڅکله هم سره يوځاي نه شي. ماته چې دوي دا خبري وکړي نو زه ډير زور را کوي چې دوي راته وايي تاله ده سره څه وکړل چې بيرته به درپسي راځي هم، ځکه دوي مي ستاله راتللو څخه نااميده کوي او زه نااميدي په هيڅ ډول نه شم زغملاي. شايد د نااميدي له زوره به کله خبر شوی يې؟ ډير زور غواړي. کله چې پرځاي ويده شم په ذهن کي مي ډير چورتونه، فکرونه او انديښنې وي. بيخي خوب د دغه شيانو له لاسه نه

راځي. دومره مي زوروي چي پرسرمي ځني درد شي. د سردرد هم راته پيدا شوی دی خود درد په اړه يې چاته څه نه وایم چي يا خوراته گولی. راوړه او یا هم سر را کښيکارې، بلکه دا وایم چي اې خدایه جل جلاله! یوازې ته مي له حاله ښه خبریې چي څومره دردونه راباندي تیريږي، خوزه د ځان په فکر کي نه يم او د دردونه د ځان لپاره قبلوم خوز ما د دردو عوض فرید ته ورکړه.

یوه شپه ډیره پريشانه وم. مورمي وروڼو او خوندو مي راته ډیري سپکي سپوري وکړې، خوما به دهیچا پروا نه کوله اونه يې په کیسه کي وم، که څه هم چي دوي زما لپاره دهرڅه باوجود چي دوي ته مي کړي وله زما په گټه راته ډیر نصیحت کاوه خوما يې په خبرو غوږونه نیوه.

یوه شپه بله درته یادوم له ډیرو فکرونو څخه وروسته په ځاي کي ویده وم چي د خوب لږی راباندي زور وکړ او له ځان سره يې یو وړم. خوب مي لیدی چي ته په ما پسې زموږ کورته راغلی يې ماته وایي چي زه خوله خپل تصمیمه واوښتم، بیرته به ولاړ شو خپل کورته. زه درته وایم نو ته ولي له خپل تصمیم څخه واوښتي؟ ستا خوشحالي خوز ما له لویولو یوازو گانو څخه وه. ته باید خپل هدف ته په هر ډول چي وي ځان ورسوي. خوته يې نه راسره منې، راته وایي چي ماله ملایانو پوښتنه کړې ده زما او ستا طلاق نه دي صحي. دا ځکه چي په منځ کي مو شرط وو. زما او ستا په منځ کي چي کومه پته موضوع وه له هغې څخه زه ټول خبروم. لومړی مي مور خبروې بیامي وروڼو او خویندو ته وایي، ټول زما او ستا په خوشحاله کیدو سره خوشحاله شي.

له کوره مي راوړې خپل کورته. خواسوس په کور کي دي مور راڅخه خفه وي، راته وایي:

ته بیا راغلي؟ بیا غواړې چي نوم مي اسمانوته پورته کړې. دا ډیره موده خومي غوږونه درڅخه په کراره وه. خدای جل جلاله دي ورکه کړه، په ښه نه شې پیښه. زه ورته وایم مورې! ما اوس ډیر بدلون کړی دی. له دې وروسته به تاته هیڅ تکلیف درونه رسوم. داسي به راڅه خوشحاله شې چي زړه ته به دي ونه لویږي. څومره چي مي خپله مور راباندي گرانه ده له هغې څه به لس واري لا زیاته ته راباندي گرانه يې.

خوموردي زما په خبرو باورنه کوي راڅه ولاړه شې خپلي خوني ته. زه هلته پسي ورشم او ورته وایم چې مورې! ماته یوه موقع لاراکړه، زه دخفگان زغملو طاقت نه لرم له ماسره دغسي مه کوه. موردي راته خواشینې شي له خپلي خوني راووزي په ماپسي، له وینستانومي ونیسي اوزما وستاتر خوني مي راکشوي. زه په همد اکشولو کي ورته دا وایم چې دخداي جل جلاله په خاطر دغسي مه راسره کوه. خوموردي زما یوه خبره نه اوري په کشلو کشلو یي ترخوني راوستم کله چې یي ايله کړم نودې غوښتل چې راڅخه ولاړه شې، زه یي په پښو کي وروغوړم له یوې پښې یي راتنگه کړم اوپسي څکیرم، خو هغه هم کومه گټه ونه کړي ما په خونه کي پرېږدي اودا راڅخه ولاړه شي.

زه له ځانه سره ژاړم او کړیزي وهم چې خپله مورمي راباندي ښځه کړي چې مینې کښینه زه مي دمور په ښځه راکښیم. ته باورو کړه چې هغه مي په ژوند کي یوه خوږه خاطره وه کم چې ته مي په خوب کي ولیدي.

ډیروخت خوشحاله وم چې گوندي ته همداسي په ماپسي راشي خو...؟ زما به دومره بخت چیري وي، خوشتا خوشحالی به چې را په زړه شوه بیرته به مي خپلي پریشانی ته ځواب ووايه چې ستا خوشحالی زما امید اوحتی زما ژوند هم دی. ماته هغه اووه میاشتي چې له تاسره مي یوځاي تیري کړې دټول عمر له ژونده څخه خوږې اونه هیردونکي وې. زما خط به ته په یو داسي وخت کي گوري چې زه به له دې دنیا څخه ډیره لیرې تللې یم. ته چې خفه نه شې اودا گمان ونه کړې چې مادر سره مینه نه درلوده بلکي دایو واقعیت دي چې ماستا سره زیاته مینه درلوده خوشتاله خوشحالی څخه زیاته نه. ستا خوشحالی زما له مینې څخه زیاته اضافه او ماته بارزښته وه، نو ځکه خپله مینه مي ستاد خوشحالی لپاره قربان کړه. یوه خبره درته دا کوم هغه دا چې زما وستاد مینې یوه نښانه پاته ده. زه چې کله حامله شوم نو تاته مي ځکه نه ویل چې که چیري تاته ووايم نوزه خو خیر دما شوم له کبله به خپله مینه قربان کړې، ځکه اولاد ډیر شیرین وي اود اولاد لپاره مور او پلار هرڅه کولو ته تیار وي، ترڅو اولاد یي سلامت او خوشحاله وي. زه یوه کیسه دا اولاد دگرانښت په هکله درته کوم. په یوه زمانه کي یوه ښځه کونډه شوه او یوزوي یي له خپل خاوند ورتله پاته شو. کوم وخت چې دا کونډه شوه نو زوي یي ددریو کلونو و. مور یي دزوي دښه تربیه کولو لپاره دهیڅ تکلیف څخه مخ ونه گرزاوه. دده لپاره یي هرڅه وکړل. دگاونډیانو کره یي

مزدوري کوله، کالي بي پريمينخل، ختي بي ورکولې، وړې بي ورسره شيندلي، خواولاد بي دې ته پري نښود چې ورڅخه يوه شپه هم وړې ويده شي. همدا سلسله روانه وه ترڅو چې دا زوي بي دځوانۍ مرحلې ته ورسيد، ځوان شو. زوي چې بي کله ځوان شو نويوه ورځ د کور خواته روان و، چې يو شيطان ډوله سړي بي وليد له هغه سره ډير سره زر، لعلونه او ياقوت وه. ده چې لعلونو او ياقوتو ته وکتل ورته حريص شو او په فکرونو کې غرق شو. هغه شيطان ډوله سړي په پوه شو چې دا چورتونه زما دلعلونو لپاره وهي. نو ورته وييل:

که غواړي چې ته هم زما په رقم غني شي نو ته راته خپل دمور زړه راوړه زه به درته دلعلونه درکړم. هلک هم ورسره ومنل او ور روان شو په خپلي مورپسي. له ځان سره بي غټ خنجر را واخيستي او مورته راغي مور غريبه بي په شهادت ورسوله، زړه بي ځني ويوست او پسي را روان شو. په خپلولا سونو کې بي دمور زړه نيولي و. په لاره کې بي پښه له يومنده سره ټکر شو او ورغوځيدی. دی يوي خواته ولويد او دمور زړه بي بلي خواته. دی چې کله راپورته شونو دمور زړه پسي گرځيدی دمور زړه بي پيدا کړ، په خاورو ککړ شوي و. په هغه ککړ حالت کې دا دمور زړه بي زوي ته وويل:

— زويه! خوږ شوی خوبه نه بي؟ يعني وخو غورځيدې. دا ځوان چې کله دمور زړه څخه دا الفاظ اوري نو سړي خلاص شي چې ماڅه وکړل. خپله مور مي په شهادت ورسول. هغه مهربانه مور چې نور خو پريږده زما د غورځيدو سربيره هم د ځان پروا بي ونه کړه او زما څخه بي زما د غورځيدو په اړه وپوښتل. نو ځان ته ډير په غصه شو. کم خنجر باندې چې بي مور شهيد کړي وه هغه بي له جيبه راوايستی. خپل زړه ته بي مخامخ ونيوي. غوښتل بي چې دا خنجر په خپل زړه کې وواهي. خودا کار ونه شو ځکه دمور زړه ورباندې رغ کړل چې پام دي وي زويه! دا کار ونه کړې. خوږ خودي کړم اوس غواړي چې سړی مي لاهم کړې. دامي دا ولاد دگرانښت کيسه درته وکړه. يو اولاد زه اوته هم لرو، خويوه خبره داده چې ته به هغه تريوه کاله ونه وينی وروسته له يوه کاله بيا ته پوهيږي او اولاد دي. مامي خپلي مورته ډيري زاري وکړي چې زما لپاره په ژوند کې فقط همدا يو کار وکړه ترڅو زما اوستا اولاد ته ښه روزنه ورکړې. که څه هم چې روزنه او پالنه خويي الله جل جلاله کوي خو سبب بي بيا مونږ اوتاسي يو. نجلۍ ده اوس لا ډيره مينه ناکه ده. نوم مي ورباندې فريده ايښي دی. دانوم مي ورباندې ځکه کښيښود چې ستاله نامه سره مشابهت لري او ماته به داسي ښکاريد

کوم وخت به مي چي ددې نوم واخيست لکه تاته به مي چي درنځ کوله ډيره تاته شويده انشاء الله ډيره به نیک بخته لکه ته چي بي دا به هم هغسي وي. خبري راڅخه ډيري زياتي شوې څه وکړم کتابونه ، کتابونه مي په زړه کي دي. راځم خپلي اصلي موضوع ته. زړه راته ډير زور را کوي چي درڅخه ډيره ليري او ډيره ليري شوم ، خوستا محبوبيت مي هم په نظر کي نيولی دی. زه پردي دنيا دومره بختوره نه شوم چي تر څوسره ژوندي يو يو ځاي او خوشحاله و او سو. دا خو خبره هر صورت ، زه په هغه بله دنيا کي چي حقيقتي او تل پاتي دنيا ده په هغه دنيا کي به دي هيڅوک هم راڅخه وانه خلي. په دې دنيا کي خودي مينه دبل چالپاره ده خو پام دي وي چي زه په هغه دنيا کي ستا دعوه گيره يوازي او يوازي زه يم. ته که هر څومره مينه له څانگې سره ولري خوزه به دا اجازه هلته در نه کړم ، ځکه زه خوهم حق لرم او حق به مي هلته راپه ځاي کوي. زما په گناه دي الله جل جلاله هيڅکله مه نيسه مادرته خپل حق بخښلی دی. ستا عذابونه دي پروردگار ټول ماته را کړي. تل مي همداد عا وه هميشه مي دا ويلي دي. دځان د مريضې په اړه به هم درته ووايم دا ځکه چي کوم سوال درته پيدانه شي. يو قسم مريضې راته پيداشوي وه چي کله به ستا په فکرونو کي ورکه شوم ، په زړه به مي داسي يوشدت درد شو چي هيڅ مي نشو زغملاي ، دهغه درد سربيره به مي هم چاته څه نه ويل. دا درد به په اوونۍ کي حتماً يوار دزړه دروازه راټکول. کله به چي درد زيات شو ، په ځان به نه پوهيدم بي حسه شوې به وم کله به چي پرسد شوم نازو او موربه مي سرته راته ناستې وې او ډيري يخي او به به بي راباندي اچولي وې. دوي به پوښتنه راڅخه وکړه چي څه درو شول مابه ورته درواغ ويل چي د خوب گولۍ مي و خو په هغه لکه چي تاثير راباندي کړي دي. يوه ورځ ددې مرض د معلومولو لپاره روغتون ته يوازي ولاړم. په روغتون کي ډاکټرانو د ټول بدن د کتلو معاينات راته وليکل. معاينات مي بشپړ کړل په معايناتو کي ليکل شوي و چي ماته قلبي تکليفونه پيداشوي دي. دزړه والونه مي وينه ښه نه شي پمپ کولاي او يو وال يي ډيره صدمه ليدلې ده بايد هغه وال ليري شي او په ځاي يي ورته بل نوي وال ولويږي. همداسي راته عصبي او روحي تکليف هم پيداشوي و. ډاکټرانو چي معاينات وليدل واقعاً چي ډيره خوابي رابانده بده او هم ډير راته خواشني شول هغوي راته وويل:

ته له ډیر سخت حالت سره مخامخ یی. ولي دي مخکي مونږ ته مراجعه نه کوله؟ خو واري درباندي د زړه حملې راغلې دي او ته نه یی راغلې. حامله هم یی، که د ځان پروا نه وي درسره دا ولاد په خاطر خوبه راتلې؟ زما هم په دي خبرو ډیره خوابده شوه چې کاشکي مخکي ورته راغلې وای، خوبیا به مې بیرته له ځانه سره دا ویل چې گوندي په ولاد مې څه ونه شي. لنډه دا چې پر ځان مې هرڅومره ظلم کړي ډیر لږ دی خو پر اولاد باندي مې ډیر زیات ظلم کړي. زما له حقه څخه خلاصه ده اوزه ورباندي هیڅ حق نه لرم ځکه دیوې بڼه مور حق مې نه دي ورکړی، نوزمابه څه حق وي. یوه اخیری خبره به لادرته وکړم هغه دا چې زه ستا د کوزدې په انتظار وم، خوتراوسه راته چاڅه نه دي ویلي. زه پوهیدم تراوسه دي کوزده نه ده شوې او ولي یی نه کوي؟ دا ځکه درته وایم چې لاس ترزنې مه کښینه او مه هم له چاڅه شرمیږه. ستا شرم او حیا خوماته معلومه ده نو که زما مني اوزما په قول باندي کوي، هرڅومره چې ژروي دا کار خپله سره ورسوه. د ځان په خاطر اوزما په خاطر. که په دې کارکي غفلت وکړې نو په زیان به دي تمامه شي. ترهر کار درته دا کار ډیر ضرور دی. خپله مینه په لاس راوړه او خپل مقصد ته ځان ورسوه. نور نو خپلي لیکنې ته خاتمه ورکوم، دخپلي مور او کورنۍ دي ډیر خیال و ساته ځکه دوي زما له وجې ډیر وزهیریدل په خدای جل جلاله دي سپارم چې تیر شول هغه هیر شول. الله جل جلاله دي د ټولي دنیا ټول سهولتونه او نعمتونه درباندي پیروزو کړي او په خپل رحمت کي دي غرق وگرځوي. هغه څوک چې ستا په یاد او ستا په نه شتون ژوندی ده))))

ستامینه))))

شپاړسم څپرکي

د مینې لیک ډیرې شپې غمگین کړی وم. د دنیا له ټولو شیانو مې زړه تور شو حتا د ځانگې څخه مې هم بڼه نه راتلل، ځکه زما د غمگین کیدو او بد بخت کیدو یواځینی علت همدا ځانگه وه که مې په ژوند کې نه وای راغلي نو هیڅکله به دا پېښه نه وه پېښه شوي. ځان ته مې ډیره خواښه شوه دا ځکه چې ځان مې قاتل گڼي او قاتل هم شوم. مینه زما له خاطرې مړه شوه او هغه یوازې مامره کړه. که مې دهغې گرانښت او مینه درک کړې وای نو هیڅکله به د ځانگې مینې زور نه و راباندې کړی. هرڅه چې مې لاسونه سره وټکول هېڅ هم په لاس نه راتلل. اوبه چې تر ورځ و اوږې بیا نه راگرځی. له ځان سره مې د تصمیم و نیوي چې باید له جمیل کاکا سره هرڅومره چې ژر وي خبرې وکړم. مینه خومې له لاسه ورکړه، خدای جل جلاله مه کړه که مې ځانگه هم له لاسه ورکړه نو ژوند به مې لکه څنگه چې تباہ و نوره به هم پسي تباہ شي. له کوره راووتلم غوښتل مې چې د سپوږمۍ خاله کورته ورشم او دا خبره ورسره یاده کړم، خودستي مې ارادې ته بدلون ورکړ، ځکه چې ولي محمد کاکامې ذهن ته راغی چې کوم کار مې ورته سپارلی و باید دهغه په هکله خبرې ورسره وکړم، دستي هغه ته ورغلم. له هغه سره مې ستړې مشي وکړه او وروسته مې پوښتنه ځنې وکړه. ولي محمد کاکاراته وویل:

— ځوانه! افسوس چې تا ماته ډیر ناوخته خبرا کړې. زه ستا په کار کې شاته پاته شوم. البته ته به هم تر اوسه نه یې ورباندې خبر شوی چې هغه د جمیل کاکا لور یې خپله دوروزوی (وراره) ته ورکړې ده. ما ستا په اړه ورسره زیات مجلس وکړ او ستا پوره سپارښتنه مې ورته وکړه خو جمیل کاکا راته ویل چې ته ماته دیو داسې کاروایی چې هغه شوی دی یعنې ما خپله لور خپل وراره ته ورکړې ده. که مې هغه ته نه وای ورکړې نو دغه هلک کم چې ته یې راته یادوې هغه ماته تر ټول جهان او تر خپلې لور هم گران دی. هغه زما په کور کې زما د کور ټول واک لري.

ما چې کله دولي محمد کاکا څخه دا واوریدل، زړه مې درد شروع اوله خولې مې غټه چغه ووتل. دا خبره مې نشوای زغملاي، ټول حواس مې له لاسه ورکړل. دولي محمد کاکا په اوږه مې سرکښینودی نوره ځان نه یم پوهیدلی. په روغتون کې وم چې پرسد شوم. ولي محمد کاکا

او خيله مورمي سرته ته ولاړول. حيران پاته شوم اوله مور څخه مي زما دبستر كيدو د علت پوښتنه وكړه چي زه ولي دلته په روغتون كي يم؟ مور مي راته وويل:

ـزويه! پروڼ ډيره تيزه گرمي وه، ته لمرو هلي وې ولي محمد كاكاته يي گوته ونيول كه دغه حاجي صاحب نه واي خداي (ج) خبر ترڅو به هلته يوازي پروت وې؟ هغه له هغه ځايه راوستی وې تر روغتون پوري، بيابي زه هم درباندي خبره كړم. كله چي مي ولي محمد كاكاته وكتل نو هغه راته سترگه ووهله او خيله گوته يي په خپلو شونډانو ونيول چي رغ مه لره. وروسته پوه شوم اورا په ياد شول چي ولي دغسي شوی وم غوښتل مي هلته خپلې مور ته ټوله كيسه وكړم خوبيرته مي خپلي ارادې ته بدلون وركړ چي ولي مي مور راسره په دې خفگان كي شريكه كړم نو ټول خفگان مي يوازي پر خپل زړه تيراوه. له ولي محمد كاكاخه مي زياته بخښنه و غوښته چي زه يي تر روغتونه رارسولی وم. دمور سره مي كورته راغلم. هغه راته ددباندي دزياتو وتلو ممانعت وكړ. ماهم ورسره ومنله چي بيا به په گرمۍ كي ډير دباندي نه وزم. خپلي خوني ته راغلم، ډيرمي زړه ډك ؤ اوله خپل قسمته څخه ډير خفه شوم چي له څومره سختو حالاتو سره يي مخامخ كړم. خير په هر صورت ځان ته مي دغومره ځوانه وه بده خومينه مي زياته ارمان وه چي هغې زما د خوشحالي لپاره خپل ژوند ماته صدقه كړ، مگر ماهم هغه له لاسه وركړه او هم ځانگه.

د دنيا بد بخترين شخص مي خپل ځان وگڼي چي له هر څه نه پاته شوم. هره لحظه به چي راته ياديد ه، ډير به زوريدم، بيخي مي له ژونده څخه كركه او نفرت كيده. غوښتل مي چي ځان وژنه وكړم تر څو له دې سترې ژونده څخه ځان خلاص كړم. يو خوا د ځانگې وركول زورولم او بل ځاي دميني معصومي مظلوميت او انسانيت، چي زما لپاره يي څومره تكليفونه پر ځان قبول كړل، تر څو زه له ځانگې سره واده وكړم مگر ما او هغې چي كوم پلان سره جوړ كړي و، دواړه پكښي ناكام شوؤ. ډيره سخته ورځ وه چي هغه په ماتيره شوه. د ځان وژني پلان مي پرېښودي چي كه ځان وژنه وكړم، نو په دنيا كي خووم محرومه په اخيرت كي به هم ناكام يم او عمري ابد به په دوزخ كي يم، ځكه چي د ځان ساتل هم فرض دي، كوم څوك چي خپل ځان په قصد سره و وژني نو هغه شخص خداي جل جلاله هيڅ وخت نه بخښي اونه هم درحمت په نظرو ته گوري. يوخومي دهمدې لپاره چي ځان ساتل فرض و، ځان وژنه ونه كړه او بل مي خپله لور فريده چي مورخويي له دنيا څخه

سترگي پتي کړې او چي پلاري هم نه وي نوبه داغريبه له دواړو (موراوپلار) له ميني څخه بي برخه پاته شي، داهم ددې علت شو چي له دې کاره څخه تير شوم، کني نورخومي ژوند هسي لکه دسپين سرو اوسپين ډيرو خوب په شان و، فقط دسرلگيده وه اوبس. دري څلور ورځي مي په همدې خپگان کي تيري کړې، نه راسره چاخواخوږي وکړه اونه ما څوک دځان په حالت خبرول. يوازي اويوازي مي قلم او کاغذ په حال خبروه اويوازي دوي وو چي زما خواخوږي بي کول. په اخيرکي مي ځان ته پام شو چي دازه څه کوم اوڅه گټه راته لري؟

يوه شپه له کوره څخه راووتم اودڅانگې دکورپه لور روان شوم، که څه هم زړه خومي نه کيدی چي ولاړ شم خوبيا هم دهرڅه سربيره ورغلم، چي ور به شم يوخوبه مبارکي ورکړم اوبل داچي په دې به دوي نه خبروم چي زما نوپه څانگه دومره خوابده شوه اوخاص مي راشه درشه درسره دڅانگې په خاطروه، هرڅه مي هيرکړل اوورغلم. جميل کاکامي په راتلو ډير خوشحاله شو، ښه راغلاست يي راته وويل. سپوږمۍ خاله مي هم په راتگ خوشحاله شوه، خوڅانگه راڅخه پټه شوه اودپتيدو علت يي هم همدا وه چي راڅخه وشرميده. نجوني نود واده تر وخته دومره شرميږي چي ددوي نوداخيال وي لکه ټوله نړۍ چي دوي ته گوري اودا ورته وايي چي تاخوهم کوزده وکړه اوتول ورته دځاوند نوم اخلي اودادخپل ځاوند دنوم په اوريدو سره شرميږي. ماجميل کاکا اوسپوږمۍ خاله ته دڅانگې مبارکي ورکړه. له ډيرو خبرو کولو وروسته جميل کاکا راڅخه پوښتنه وکړه راته وويل:

(_فريده زويه! د ولي محمد کاکا په نامه سره څوک پيژني؟) زه يي په مطلب پوه شوم چي هغه خوورته وييلي دي نومي ځان ناگهانه کړ او ورته ومي ويل:

_ولي محمد کاکا څوک دی؟ يا زه خودولي محمد کاکا په نوم څوک نه پيژنم ولي؟

(_ښه نوزه به يي درته وښيم. هغه زما ملگری دی په بازار کي هوتل لري اوزه کله ناکله هلته ورسره چاي څښم. زما ډير خيال ساتي او واقعاً چي زه ډير په گران يم. خو ورځي مخکي يي ماته ستا په اړه يوڅه وويل. زه حيران پاته وم چي دي نوتاڅه پيژني، خو وروسته مي فکر وکړ چي کيداي شي چي تاسي هم سره پيژندگوي ولري.)

— شه شه... زما په اړه يې څه درته وويل؟

— ماته يې ويل چې دوستي ورسره وکړه. ستا د يرصفت يې راته وکړ. چې زه د اهلک پيژنم. سپوږمۍ خاله په خبرو کې راگډه شوه، راته وېي ويل:

(دده صفت نو څوک نه کوي. الله جل جلاله دی سرلوړی لري. خپلوان يې دي او که دوستان يې دي ټول ورباندې نازيږي.) زه ددې خبرو په اوریدو سره يوڅه تر تاثير لاندې راغلم او ورته ومي ويل: دا خوستا سپوږمکي زه نه دي پرايښي چې زه دي په هغه د صفت کولو وړ وگرځم.

جميل کا کا راته وويل:

(د صفت کولو وړ خوسل په سله کې يې. ماته ارمان په دې درېږي. کله چې مي څانگه ورکول ولي مي له تاسره مشوره ونه کړه او بل مي ولي تاته پام نه شو. په دې کار کې زه ډير درباندي ملامت يم. ځکه ته خواوس يې کوزدې وې او ډير زيات تکليفونه او زحمتونه دي وليدل. زه دي د کور په ټولو مشکلاتو خبر وم، خو بيا د هغه سربيره مي هم هيڅ درته پام نه شو. څانگه خوستا ورو.) زه ددې خبرو په اوریدو سره نور هم غمگين او پريشان شوم چې زه دومره ورباندې گران وم او مایوه ورځ هم ورته ونه ويل، د زړه له درده مي ورته وويل:

خبرده جميل کا کا مونږ او تاسي خود پخوا سره پيژنونښه وخت مو سره راتير کړ. دا د نصيب خبره ده. ترکمه ځايه چې زه پوهيږم هغه ستا وراړه هم ښه هلک دی. دوي دي خداي جل جلاله خوشحاله لري. مونږ او تاسي څو لکه ديوه کور داسي يو سره. ستاسو درد، زما درد دي او زما درد ستاسو درد دی. زما واده کولو ته هيڅ زړه نه کيږي او نه مي په خيال کې و چې زه دي بيا په ژوند کې بل واده وکړم. ځکه لومړی واده مي هغسي شو چې تاسو ټول باندې خبرياست او زما دغه گمان و چې ټولي ښځې به هغسي وي. سپوږمۍ خاله راته وويل:

(زويه! هره ښځه نو هغسي نه وي. هغه بي شرمه وه چې ستاسره يې سر نه ټيټاوه. هسي بل واده کوه ته خونه پوهيږي، ستا مورخو ماته را معلومه ده، چې په تاڅو مره زور يږي. که زما دا مني هرڅو مره

چي ژروي واده وکړه. ته چي په ځوانۍ کي داسي مايوسي او ناهيلي کوي نو په راتلونکي ژوند کي خوبه بيخي ليونی درڅخه جوړوی.

جمیل کاکاهم راته وویل:

— هو فریده زویه! دغسي خوده بڼه هم کور جوړولاي شي هم بي خرابولي. ټولو ته په يوه نظر مه گوره. ماته په دې ځاي ډير ارمان راځي چي کله ماته ولي محمد کاکاستا په اړه دغه د دوستي بيان وکړ، زما درته پام شو او ډير پښيमानه شوم چي ولي مي تاته پام نه وو.

د جمیل کاکا او سپوږمۍ خاله له خبرو څخه ډير متاثره شوم چي ما ولي يوه ورځ له دوي سره د څانگې په اړه څه ونه ويل. زه خو پر دوي ډير گران وم، دادی دوي خپله په خوله راته وويل. وخت له وخته تير و، موضوع مي بلي خواته واړول او نوري کيسې مي ورسره شروع کړې. تر ډيره وخته له دوي سره ناست وم، په اخير کي مي له دوي څخه اجازه واخيسته ترڅو خپله څانگې ته مبارکي ورکړم.

د څانگې خوني ته ورغلم، زما نوډا گمان وچي څانگه به راڅخه شرميږي او بيخي به زما مبارکي ته ځواب هم ونه وايي، خو هغسي ونه شول کله چي زه څانگې وليدم له خپله ځايه را ولاړه شوه او مخامخ يي ماته راوځغستل. په غاړه کي يي لاسونه راواچول او دومره يي راته وژړل چي زه يي هم ژړا ته مجبوره کړم او ماهم ورسره ژړل.

و خدايه جل جلاله دهغې ورځي له خوند، درد، اوافسوسه څخه، چي ما په خپل ژوند کي دا دري شيان يوځاي نه و سره ليدلي. خوند يي دا وه چي لومړي ځل وچي زما په غاړه کي څانگې لاسونه راواچوله او زه يي په غيږ کي ټينگ کړی وم. درد په دې کي وچي څانگې راته ژړل او په ژړا کي يي راته ويل چي زه يي داسي يو هلک ته ورکړم چي هغه ډير بي لاري هلک دی. اوافسوس يي بيا دغه وچي څانگې راته ويل چي زما درسره مينه وه او ته مي په مينه تراخيره ونه پوهيدې. انسان په ژوند کي دڅه ډول حالاتو سره مخامخ کيږي بيخي څوک پوهيږي نه د حالاتو پيژندل هم گران وي، دا ځکه چي ماڅه گمان کاوه، وخت او قسمت راسره څنگه لوبه وکړه. زه له دې څخه شرميدم

چي داسي نه وي دوي راباندي غلت گمان وکړي ، چي دوستي او راشه درشه دي تردې ځايه وه. اود دوي راسره څومره زړه غوښتي. زما هم د صبر کاسه ډکه شوه او خپل د زړه ټول رازونه مي ورسره شريک کړل، چي ماخوله معشومتوبه درسره مينه درلوده ، خو حالاتو مي خوله راپټه کړې وه، هيڅ مي نشو ويلاي. زما دې خبرو ته څانگه حيرانه پاته وه او راته يې وويل:

__دا تا څه وويل؟ ته بيا هغسي ووايه؟

__ما هغه څه درته وويل چي بايد ډير پخوامي درته ويلې واي.

(په زړه خونې ډول) ته رښتيا وايي؟

__که به دروغ درته وایم زما ایمان دي دهندوشي.

__زه دي ولي نه خبرولم؟

__په دې خاطر چي ډيرويريدم چي راته ځاين ونه وايي.

__په دې کي خیانت نه ځاييږي؟

__خپله مي ډير کونښن وکړ خو ضمير او وجدان مي راته دا اجازه نه راکول.

__اوس دي ولي راته وويل؟

__تروس مي تير شول ځکه تا هغه ټولي بندي لاري راته خلاصي کړې او ما هم دومره جريت پيدا کړ ترڅو نن درته ووايم.

__څه گټه دي وکړه چي پټه خوله وې؟

__هيڅ گټه مي نده کړې پرته له زيانه .

__کله چي دي ميني ته طلاق ورکړ. څلور شپې مي درپسي ژړل او تر سهاره به په دعاوو درته ناسته وم. دومره ښراوي مي ميني ته کړي چي تراوسه به هيچانه وي ورته کړي.

— هغه دښراکولولایقه نه وه. گناه زما اوزما دمحببت وه.

— په دې کې بیاستا څه گناه کیدای شي؟

— هغې زما سره زیاته مینه درلوده او په دې خبره شوه چې زه له تاسره زیاته مینه لرم. هغې زما لپاره خپل ځان قربان کړ.

— یعنې څنگه قربان؟ په دې زه نه شوم پوه. ایا هغې له ما څخه هم زیاته مینه درسره درلوده؟

— هو. هغې غوښتل چې زه له تاسره واده وکړم، ټول پلان یې خپله راته جوړ کړ او هرڅه یې زما وستا لپاره وکړل. دغه یې د زیات محبت او مینه کولو علامې دي. خپل ځان یې زما له وجې بد نامه کړ او زما د نه شتون په صورت کې یې خپل ژوند ته د پای ټیکې کینود.

— یعنې دې چې هرڅه کول هغه ستا سود و او پلان و؟

— هو! د ازموڼې پلان و، کامیابه شو خو ژر ناکامه.

— ولې ناکامه شو؟ دا څو ستا گناه ده. څومره موده وشوه چې هغې ته تا طلاق ورکړ. او څومره موده دهغې د مرګ شوه لیکن تا بیا هم ماته په دوامره زیاته موده کې څه ونه ویل؟ زه خو خیر زما مور او پلار ته خو به دي ویلي وای؟

— مورمې یوه ورځ د دې کار لپاره ستا سوکورته په مرکه راو لیږل، خوافسوس چې په هغه ورځ ستا خاله مړه وه او دې هیڅ نشو ورته ویلي.

— ماته خو به یې ویلي شول؟

— خبره هم داده چې درته ویلي یې نه شول.

— تا خپلې مور ته ویلي وؤ چې ته له ماسره مینه لري؟

— دمينه په اږه مي ورته څه نه دي ويلي خودامي ورته وويل چي ماته يوازي څانگه راوغواږه هغې راته بل ځاي پيدا کړي و خومادهغې ځاي رد کړاوته مي وروښودې.

— ښه ستا اودميني ترميځ دومره کيسي تيري شوې؟

— هو! دومره کيسي موپه منځ کي تيري شوې.

— اه نو چي دومره کيسي مو ترمنځ تيري شوي دي، بيا زه هم يوې قرباني ته تياره يم.

— څنگه قرباني ته؟

— داچي تا اوميني زمالپاره دا قرباني ورکړه نوزه هم غواړم چي ستاسولپاره يوه قرباني ورکړم.

څنگه قرباني کول غواړي؟ داسي خوبه نه وي لکه ميني چي خپل ځان قربان کړ. زه نه غواړم چي ته هم خپل ژوند له لاسه ورکړي؟ ځکه زه دميني قرباني مرگ ته ورسولم او که تا هم خپل ځان مړ کړ نو په دې پوه شه چي زه به هم درسره مړ يم.

— ياهغسي نه کوم اونه هم ځان وژنه کوم، بلکي خپل پلار، مور او خپل ټول دوستان له لاسه ورکوم. زه غواړم چي ستاسره وتبستم. هري خواته چي مي بيايي درسره ځم. زه نه غواړم چي له هغه لوچک (اکازوي) سره واده وکړم. زه دڅانگې ددې خبرو په کولو سره ډير تعجب او ډير زيات حيران کړم، لکه دپان او پړانگ په منځ کي چي راغلي وم. کله چي څوک دپان او پړانگ په منځ کي شي نو دي هميشه توکل په خداي (ج وکړي. غوښتل مي چي دڅانگې پلان قبول کړم او ورسره يوداسي ځاي ته ولاړشم چي هلته هيڅوک نه وي. يوداسي ځاي ته ولاړشو چي يوازي او يوازي زه او څانگه واوسو. په ژوند کي خومي هيڅ دخوښۍ ورځي ونه ليدې؟ همدا مي واره دی بياراته داسي موقع نه پيدا کيږي. ماخوهمداسي غوښتل او داسي موقع ته ډير پخوا تږي وم، څانگه هم راسره خوشحاله ده، او کوم بد کار هم نه دي چي زه يي کوم، ځکه دا حق راته اسلام راکړی دی چي کله دواړه طرفه (هلک اونجلی) سره خوشحاله وي نو واده دي سره وکړي. يعني ددواړو خواوو رضایت مهم دی.

بل دا داسي يوشنهاد و لکه څوک چي د درياب په مابين کي ډير ستومانه اوزيله شوی وي اوسا حل ته درسيد و لپاره ډير ناقراره په دې وجه وي چي طوفان هم پسي رااخيستي وي، نو هغه څوک به په هغه حالت کي څومره ناقراره اونا ارامه وي. څو کله چي د ميني د ليک هغه جملې ذهن ته راغلې چي راته يي کي ليکلي وو چي، زما اوستا يوه لور شته. د مورد ميني خوشه پاته خود پلار له ميني څخه يي مه بي برخي کوه. د پلار مينه ورته ضرور او حتما ورکړه. پر هغې ظلم مه کوه زما له خاطره هغه خوشحاله وساته، چي زه در څخه خوشحاله شم. زما لپاره که ته هر څه کوي اوزما هيله راپوره کوي نو زما لورته پوره مينه ورکړه، کله چي دي داسي وکړل نو هغه وخت پوه شه چي زه ستا څخه خوشحاله يم. د ستي مي خپلي مفکورې ته بدلون ورکړ او څانگې ته مي وويل:

اوس ډير ناوخته شوی دی، کاشکي خود اکا رستاد کوزدې له کولو څخه مخکي شوی واي؟ نه به چا راپسي خبري کولي اونه به څوک زما اوستاد دې کار مخالف وله. اوس خويوازي ستا اوزما د کورنۍ بدنامي نه بلکي ستا د اکا د کورنۍ بدنامي هم ده. خلکو ته به يو مضمون جوړ وي، ډول ډول خبري به راپسي کوي، ټول به لعنت راباندي وايي. خير ما خو قرباني ورکړه ته يي هم دمور او پلار د خوښي لپاره د اقرباني ورکړه، دهغوي زړونه مه ور زخمي کوه، دهغوي پوره خيال ساته چي خداي (ج) ستا خيال وساتي. مور او پلار د ير حق درباندي لري. زه به درته دمور او پلار په اړه يوه کيسه وکړم هغه دا چي يو صحابي مبارک د پيغمبر (ص) په حضور کي حاضر شو اوله نبي عليه السلام څخه يي د نيک عمل او نيک کار کولو پوښتنه وکړه چي زه دهغه په کولو سره زيات ثواب اواجر ترلاسه کړم. نبي عليه السلام ورته وفرمايل:

چي دمور خدمت وکړه. صحابي بيا پوښتنه ځني وکړه چي وروسته د مور له خدمت کولو څخه بيا؟ نبي عليه السلام ورته بيا وفرمايل:

چي بيا هم دمور خدمت وکړه. صحابي بيا پوښتنه ځني وکړه چي بيا دهغه د خدمت کولو څخه وروسته؟ پيغمبر عليه السلام بيا ورته وفرمايل:

بيا دمور. صحابي بيا پوښتنه ځني وکړه چې بيا دهغه وروسته هم؟ نبي عليه السلام داخل ورته وفرمايل:

چي بيا دپلار. مور او پلار د و مره حق لري. څومره تکليفونه چي دوي زمونږ سره په کوچنيوالي ايستلي دي بايد چي اوس مونږ ورسره د غومره تکليفونه وباسو. که څه هم چي ددوي حق هيڅکله يو اولاد نه شي پرځاي کولاي. او يوه بله خبره خولا داده چي زه يوه لور لرم، غواړم چي هغې ته ښه تربيه ورکړم او دهغې لپاره يوبڼه پلار و اوسم. او د دميني همدا يوه اخيري غوښتنه او هيله وه، چي زما لور ته به ډيره مينه ورکوي، ځکه اولاد تر هر چا د مور او پلار ميني ته ضرورت لري. مور خويي ځني ولاړه او د مظلومه او معصومه يي اوس ماته راپريښودل. ما چي کله ورته دخپلي لورد درلودلو څانگې ته وويل نو داهم حيرانه شوه چي لور دي بيا د کمه شوه؟ پوښتنه يي راڅخه وکړه چي ولي دي مونږ نه خبرولو چي لور لري؟

زه خپله هم په خپله لور نه وم خبر. دا خبر راته دميني د مرگ وروسته را ورسيد.

بيانو چي داسي ده زه دي دلور پوره حفاظت کوم. دهيا چا پروا به نه کوو. خيره چي هر څوک هرڅه وايي ودي وايي. زه او ته خوپا که مينه سره کوو، په دې کي به نو خلک ولي لعنت راباندي وايي او ولي به مو کورنۍ بد نامي شي. زه او ته چي سره خوشحاله يو نو نور څوک ما او تاڅه کوي. زه به مي له مور او پلار سره د ا بحث شريک کړم. زما مور او پلار ډير مهربانه دي، هغوي راته حتماً اجازه ددې کار را کوي او په دي کار کولو سره رضا کيږي.

پام کوه چي دا کارونه کړي. ته خوپه دې لاهم نه پوهيږي چي څه کوي؟ ستا مور او پلار خوپه ما ډير گران دي، زه نه غواړم چي ددوي زړونه ورمات کړم. زه چي په کم مقام کي ددوي د زړونو کرار لرم هغه راته بس دي. که تا دا کار وکړ نو هغوي خودا گمان کوي چي زمانيت ددوي لپاره خراب و او په يو مقصد مي ورسره ورځي او شپې تيروي. هغوي ستا په ورکولو څومره خوشحاله دي او ستا لپاره څه نه کوي؟ د دنيا له حالتو سره ته نه يي بلده او نه درته معلوميږي. د دنيا حالت اوس ډير بل ډول دي. خلک بديلون کړي. او روا جونو بدل شوي. له هيا چا سره دميني کولو قدر نشته. خپلوي له منځه تللي. دوستي نشته، محبت نشته حتّٰی وروروي، ايمانداري او خواخوږي لاهم نشته

چي اوردې اخيستي وي څوک به درباندي اوبه وانه چوي، دابه وايي چي ده خواور اخيستي دي داسي نه وي چي زه يې هم ځني واخلم. ستا زړه خوپاک دی ته د خلکو له زړونو نه يې خبره زه درسره راضي نه يم په دې کار کي. دامينه به پر همد اځاي سره بيرته هيره کړو او داسي به يې وگڼو لکه يو ليدلی خوب. زه د

الله جل جلاله له درباره درته خوشحاله او سوکاله ژوند غواړم. انشاء الله چي له واده وروسته به ستا د اکاږي ډير بدلون وکړي ته په دې مه خفه کيږه چي ستا مينه، محبت، مظلوميت، انسانيت، شرافت او صداقت چي وويني نو زه په دې باور لرم چي حتماً به بدلون کوي. بيا هم درته مبارکي وایم او ځان ډير گرم او ملامت بولم چي خپل دميني اظهارمي درته ونه شو کړاي. نور نو ماته اجازه راکړه هروخت چي دي کوم شي ته ضرورت ونو ماته به داسي وايي لکه يو مشر ورور ته چي وايي. له دې ورورسته سره ورور او خوريو. زه ځان ډير بختور پدې بولم چي ستا په شان خور په ژوند کي لرم. د اخيري ځل لپاره مويو وارييا سره په غيږ کي ونيول او تر هغو و موسره ژړل تر څو زه يې له خوني راووتلم.

کورته ځني راغلم خود ځانگې دا خبره مي هيڅ نه هيريده چي ويل يې (ما خودي خداي جل جلاله په ټوله عمر بيا نه ورولي، دخپل هيواد يوه ثانيه ژوند دهغه ځاي د لس کلونو ژوند څخه بهتره دی)

اولسم څپرکی

د خانگي له کوره سيده راغلم د ميني زيارت ته. له قبره سره نيرې ورته کښينستم، خپله کسيه مي په داسي يو حال کي ورته کول چي له سترگو څخه مي اوښکي داسي جاري وي چي ماته هېڅ ډول نشوای کولاي چي و دروم اونه مي خپل ځان قابو کولاي شو. ورته ومي ويل چي زه خوستا خبره په خپله مينه کي ناکامه راغلم هم مي ته له لاسه ورکړې او هم مي ځانگه ستا خبري مي ونه منلي او په خپل کار کي مي ډير څنډه وکړ. تاجي څه راته ويلي وؤ هغسي مي ونه کړل. زه په ټولو پلانو کي شاته راغلم. زه اوس بيخي يوازي پاته يم او هېڅوک د خواخوږۍ لپاره نه لرم. هېڅوک مي د زړه درد نه شي احساسولاي. کاشکي چي ته واي او يوه مشوره دي راته راکړې واي. تاته ډير ضرورت لرم خوته نه يي راسره. اې زما ميني زه مي خپل وجدان ته ډير ملامت يم. زه مي خپل ځان ته لا ځوابونه نه شم ورکولاي. ته خويوار له دې تورو خاورو څخه سر را پورته کړه او يوه خبره راته وکړه. زه تبا ه شوم برباد شوم خوار شوم.

له ډيرو هڅو وروسته پوهيدم چي کله له خاورو څخه سر راته پورته کوي له قبره مي خپل سر په داسي حال کي راپورته کړ چي ډير مايوسه، نا اميده او ناهيلي وم تر خپله کوره مي ځان په ډير تلکيف سره را ورسوي.

دامي د ځان لپاره وظيفه وگرزول، هر سهار به چي کيدی ماته له ځانه سره ترموز او گيلاس راوړی او د ميني په زيارت باندي به مي چاي څښلې. هم به مي زيارت کوی او هم به مي دخپل ژوند خوږي او ترخي خاطرې له ځانه سره ددې له قبره سره ليکلې.....

. ملگری اصف چي کله زما ټول ژوند چي د کاغذ پر مخ ليکلی و ولوستی او په هر څه خبر شو. د ستي يي راته خپله خوبينه پرته زما او زما د کورنۍ د اجازې څخه راغونښتې وه. زمونږ کورته راغلی و، زما سره يي په غيږ سترې مشې وکړه. دومره يي راته وژړل چي زه حيران پاته شوم چي څه شوي دي ورباندي، خو کله چي يي راته وويل چي ظالمه دومره زحمتونه دي څنگه يوازي زغملاي شول. زه

دده په خبرو پوه شوم چې زما د خاطراتو کتابچه يې لوستې ده. له ځانه سره يې د خپلې خوبښې له کوره راته ستن او تار راوړي وله. ماته يې وويل:

ته خو يو وار خپله مور راخبره کړه.

زه حيران پاته شوم چې زما مور څه کوي. پوښتنه مې نه ده ځنې کړې. مور مې ورته راخبره کړه. کله چې هغه ورته راغله له کڅوړې څخه يې ورته ستن او تار راوايستل او ورته وريي کړل.

ورته وبيي ويل:

دا د فرید ستن او تار دی. او ما د هغه لپاره ستاسو د اجازې پرته خپله خوبښینه و غوښته. مور مې همدا سي موقع پر اسمان غوښتل خو خداي جل جلاله ورته په ځمکه ورکړل. دا صف ددې کار په کولوزياته خوشحاله شوه، دومره خوشحاله وه چې بيخي نه پوهيده چې څه وکړي. ستن او تاري يې له فريده واخيستل او کورته ولاړه.

وروسته فرید راته خپله د خاطرو کتابچه بيرته راکړه او راته وويل:

زه خو وعده خلافه شوم چې ستا کتابچه مې ولوسته.

که نور ياد اښت دي کي ليکئ، نو ما پکښي هيرنه کړې او يوه غوښته لادا درڅخه کوم چې دابه حتمي او ضروري ترچاپه رسوي.

26-11-2011

پای

د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ویبپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زیات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفریحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاین کتابتون ستاسو لپاره د لاندینيو موضوعگانو اړوند آثار پر لیکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساینس او تخنیک
- سپورټ او روغتیا
- تاریخ او سیاست
- هنر او ادبیات
- دماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library

